

Poštnina plačana v gotovini

Bogoljub

Junij 1936

VSEBINA:

Pesnitev: Častilec Marijin — sv. Anton Pad. (S. S.) — Članki: Sodoben pisatelj o Jezusovem Srcu. (J. Šimenc.) — Blagor čistim: 6. S kakršnimi se družiš, tak si. (Dr. Fr. Jaklič.) — Pesem: Ti — naše vse! (Iv.) — Duhovna izložba KA. (A. V. M.) — Nekaj misli o krstnih knjigah. (Dr. A. Zdešar.) — Iz vsakdanjega življenja: 6. Lepota molitve. (J. Langerholc.) — Stoji, stoji tam sivi samostan. (Popotni.) — Listek: Jangec Ovsenik. (Benz-Pucelj.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu, po domovini, Mar. družine. — Razno. — Iz kraljestva svete ljubezni. — Dobre knjige. — Odgovori. — Zahvale in prošnje. — Odpustki. — 9 slik v bakrotisku. — Na ovitku: Sveti Anton Padovanski.

Cena „Bogoljubu“ celoletno: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 Š, v Italiji 8 Lir, v Českoslovaški 15 Kč, v Franciji 10 fr., v Ameriki — 50 Dol.

»Bogoljub« izhaja 12 krat na leto. — Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljuba« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljuba« v Ljubljani

Koledar Apostolstva molitve za junij 1936.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Posnemanje apostolske gorečnosti Srca Jezus. | Duhovniki v Indokini.

Mesečni zavetnik: Sv. Marjeta, kraljica (10).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljubl. šk.	Lavani. šk.
1 Poned. 2 Torek 3 Sreda 4 Četrtek 5 Petek 6 Sobota	Bink. ponedeljek Marcellin in tov., muč. † Klotilda, kraljica Frančiš. Karač., sp. † Bonifacij, škof, m. † Norbert, škof	Junjska pobožnost (Vrtnice) Naša domovina in konkordat Letošnji novomašniki Sv. oče in svoboda Cerkve Sv. ura. Zadoščenje Srcu Jez. Škof in duhovniki	Stara Oselica Škocijan pri Vrtn. Šoteska Škocijan pri Turj. Ježica Mirna peč	Sv. Anton, Slov. gr. Ljutomer Apače St. Jurij ob Šč.
7 Nedelja 8 Poned. 9 Torek 10 Sreda 11 Četrtek 12 Petek 13 Sobota	Sv. Trojica Medard, škof Primož in Fel., muč. Marjeta, kraljica Sv. Rešnje Telo Janez Fok., sp. Anton Padov., sp.	Posvetitev družin presv. Srcu Odvrnitev hude ure Odprava bogokletja Odprava brezboštva Naša evharistična obnova Ljubezen med narodi Deviška in zakonska čistost	Mekinje, uršul. Ajdovec Grčarice Zlato polje Lučine Sv. Jošt nad Krajem Štanga	St. Jurij ob Šč. Gornja Radg. Kápeľa pri Rad. Sv. Križ pri Ljut. "
14 Nedelja 15 Poned. 16 Torek 17 Sreda 18 Četrtek 19 Petek 20 Sobota	2. pob. Bazilij V. Vid, mučenec Francišek Regis, sp. Adolf, škof Efrem Sir., c. uč. Srce Jezusovo Silverij, papež, m.	Pogostno sv. obhajilo Dobra letina Spreobrnjenje grešnikov Krščanska dobrotelnost Skupna molitev v družinah Posvetitev našega naroda Bolniki in trpeči	Št. Vid pri Stični Št. Vid nad Ljubljano Zalog pri Cerk. Tolpa reber Zg. Šiška, Ink. inla Zelumlje Kranj, Marijan.	Mala Nedelja Veržej Marenberg Remšnik Brezno Muta
21 Nedelja 22 Poned. 23 Torek 24 Sreda 25 Četrtek 26 Petek 27 Sobota	3. pob. Alojzij, sp. Ahacij, mučenec Eberhard, škof Janez Krstnik Viljem, opat Janez in Pavel Ladislav, kralj; Hema	Prvoobhajanci Dijaki in visokošolci Novi poklici (duh, red., mis.) Treznost Sveta vojska Naši izseljenci Misijski in misijonarke Katoliška akcija	Radna Babno polje Notranje gorice Preska Zasip Kurešček Dragatuš	Pernice Sv. Ožbalt ob Dravi Kapla Sv. Jernej nad Vrsto Šmarje Sv. Jurij ob j. žel.
28 Nedelja 29 Poned. 30 Torek	4. pob. Irenej, muč. Peter in Pavel Spomin Pavla ap.	Slomšekova beatifikacija Sadovi evhar. kongresa v Ljubljani Zvestoba sv. Cerkvi. Umrli	Črnomelj Ljubljana, Sv. Peter Sv. Trojica nad Mor.	Sv. Jurij ob j. žel. Ponikva ob j. ž. "

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Derganc
in-primarij kirurg, odč. v p.
Ordinira: 11.—1.

All je Vaša hiša že naročena

na prvi slovenski katoliški dnevnik **SCOVENEC**

Ako ne, pišite takoj na upravo „Slovenca“ v Ljubljani, da Vam ga pošljejo brezplačno na ogled. Brezdvomno Vam bo ugajal.

Častilec Marijin

Sv. Anton Padovanski: 13. junija.

*Prosilci, stojte! Hip en sam
svetnik bi prosil zase,
da v svetem bi zamaknjenju
premeril davne čase.
Ne more se načuditi,
kako se je zgodilo:
Za malo del in malo let —
in toliko plačilo!*

*Nad Ferdinandom plemičem
rojaki v Lizaboni:
so zastrmeli, da je smel
po taki séči kroni.
Ko imbra ga je videla
molčečega meniha,
ni vedela, da tak zaklad
zakriva duša tiha.*

*Iz Afrike prišla je vest,
kot da bi luč utrnil:
»Došel je zdrav, odšel bolan,
v Evropo se je vrnil.«
In drugega Sicilija
povedati ne more:
Cvetèl je kakor lilija,
zorèl je v sad pokore.*

*Assisi, kaj ti veš o njem?
Pastir je skromne paše
za brate v domu klosterskem
opravljal svete maše.
Le to legenda sveta ve:
Predstojnik ga pozove:
Razvnemi za Brezmadežno
Frančiškove sinove!*

*Nenádoma je dvignil glas
o Mavrici nebeški,
o Vratih v Novi raj, ki vanj
prijaja rod človeški.
In ptice z vej in ribe, glej,
v srebrnem so se pasu
nabirale in divile
svetnikovemu glasu.*

*Zavzela se je Padova:
Odkod mu slava táka?
Ta snopič del! Ta slap časti!
Kako sta neenaka!
»Ne veste vi,« je božji Sin
razkril skrivnost prosilcem:
»da táko slavo jaz delim —
Marijinim častilec!«*

S. S.

Sodoben pisatelj o Jezusovem srcu

Marsikateri Bogoljubov prijatelj je že prebral romana »Kačja zalega« in »Gobavca je poljubila«, ki ju je napisal Fr. Mauriac, član francoske akademije. Isti pisatelj je letos pred veliko nočjo izdal lepo delo z naslovom: Jezusovo življenje (Vie de Jésus; Paris, Flammarion). Ker je ta duhoviti laik svetovalec premnogim izobražencem, se mi je zdelo, da ustrežem, če za mesec Srca Jezusovega napišem nekaj primerov, kako sita spretni dušeslovec misli Jezusovo ljubezen do grešnikov.

Jezus in bogati mladenič.

Jezus je bil dejal bogatemu mladeniču: »Ako hočeš biti popoln, pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj!« Ko je mladenič slišal to besedo, je odšel žalosten. Jezus je pa svojim učencem rekel: »Resnično, povem vam: Bogatin bo težko prišel v nebeško kraljestvo. In še vam povem: Lažje je velblodu iti skozi šivankino uho kakor bogatino priti v nebeško kraljestvo.«

Mauriac nadalje takole razmišlja: Ko je Jezus govoril te besede, je imel oči še vedno uprte v žalostnega mladeniča, ki se oddaljuje. Mamóna (bog lakomnosti, denarja) je ugrabil to dušo, ki jo je Jezus ljubil, in drugi z učenci vred nič ne razumejo njegove grenkobe. »Kdo se torej more zveličati?« zdihujejo.

Kdo se torej more zveličati? Muke polna misel celo za svetnike! Žalost prijateljev razneži Jezusa. Ker je Sin božji, začetnik življenja, bo z eno besedo podrl vse, kar je pravkar rekel. Morda pa tudi vidi v duhu ono zadnjo minuto, v kateri mu bo mlado bitje, ki se zdaj oddaljuje, vrnjeno za vedno po čisto nezasluzeni milosti.

Jezus se je vanje ozrl in jim rekel: »Pri ljudeh je to nemogoče, pri Bogu pa je vse mogoče.« Mogoče celo zveličati toliko bogatinov, kolikor je njemu vseč, da jih zveliča; dohiteti celo najbolj propale stvore in jih vzeti s silo, utrgati še umazano dušo z ust človeka, ki je v smrtnem boju. Bogu je vse mogoče: to je do črke resnično, kakor so resnične druge Gospodove besede. Vse! Saj je bil že dejal: »Vse pritegnem nase.« O češčenja vredna in skrita zvijača usmiljenja, ki se odteguje vsaki kontroli in ki ji nobena reč ne stavi meje. Bogu je vse mogoče. (str. 196).

(Mauriacova širokočrudnost pač ne bo nobenemu bralcu v potuho. Bogu je vse mogoče, gotovo. A skrivnost je prav v tem, kako tak grešnik svobodno sprejme milost kesanja.)

Jezus daje grešnikom prednost.

Ker je zdaj na tem, da svoje učence zapusti jim da živa Ljubezen sladka zagotovila. Njegova želja je, da bi se ga njegovi zvesti bali z brezmejnimi zaupanjem, da se mu zapajo s strastnim srcem, a trepetaje. Naj govore: »Koprnim in se tresem.« To pričakuje od nas Sin človekov: ne zanašati se na svoje moči, prepustiti se z zaprtimi očmi usmiljenju brez brega.

Pa saj učenci že vedo: Sin človekov grešnika ne samo ljubi, ampak mu daje tudi prednost. Za njega, ki je bil izgubljen, je postal meso. On, ki je tako trd za učениke in farizeje, se zabava z malimi. Pa ni pri njih iz ponižnosti, pa tudi ne iz požrtvovalnosti. Prednost jim daje, ali bolje: sovraži svet in se daje njim, ki niso iz sveta. Herod, ki mu pravi »lisjak«, je edino bitje, ki o njem govori s preziranjem.

Njegovo pravo veselje je to, da se razodeva ubogim ljudem, ki so na tem, da jih starejo napake, ki so jim prišle v navado, in da odpira pod njihovimi nogami brezno usmiljenja in odpuščenja.

Tako se primerja gospodarju ovac, ki jih zapusti devetindevetdeset, da steče za stoto, ki je zašla; in prinese jo nazaj na svojih rokah. Ko so ga poslušali, je vsak moral misliti: »Zame govori...« Kajti kateri izmed njih ni bil pritiskal z vso svojo meseno težo na ta sveta pleča? Pobral jih je, pridržal jih in polne blata pritisnil na prsi. »Večje veselje bo v nebesih nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi...«

Zgodba izgubljenega sina.

Nekega dne jim pove zgodbo izgubljenega sina, resnično zgodovino, zgodovino vseh povratkov k Bogu po oni blaznosti, kakor je mladost mnogih ljudi.

O krivica usmiljenja! Ti, ki so se vrgli v življenje, ki so igrali in izgubili, se predajo Očetu, ker nimajo nič več. A večkrat prehite redne pobožne duše, ki imajo račune čiste in popolnoma v redu in ki ne zaslužijo sence očitka za eno samo pentljo popolnosti, ki jo vezejo dan za dnem.

Starejši sin ne slutiti, kolika je sladkost Očeta in Boga, ko vzdihuje bedni sin, ki se je vrnil: »Oče, grešil sem zoper nebesa in pred teboj; več nisem vreden, da bi se imenoval tvoj sin.«

Več ko vse drugo je Gospodu srce, ki je prehitelo mnogo cest in dospelo do skrajne meje svoje bede, pa se vrne s spoznanjem: Zdaj vem, da nisem nič; dobessedno uničeno,

in se izroči usmiljenju z istim čustvom, kakor bi se po človeški pravici prepustilo krvnikovim rokam.

Srcce Jezusovo in prešušna žena.

Ženo, ki so jo pravkar zalotili z drugim možem, so privedli k Jezusu. Vedo, da je prijatelj grešnih mitničarjev in da se smiluje izgubljenih žensk. A Mozesova postava predpisuje, da take kamenjajo. Zato so mu učeniki nastavili past: »Kaj pa ti praviš?«

Medtem ko so se gnetli okrog nje, kričeč in izzivajoč, je stala žalostna žena brez pokrivala, komaj oblečena; mrtva od strahu je upirala preplašeno oko v teža neznanca, ki so ji ga duhovniki dali za sodnika. On je ni pogledal. Pripognil se je bil in je s prstom pisal po tleh. Sv. Hieronim trdi, da je tako našteval grehe tožnikov. A čisto preprosta resnica je še vse lepša! Sin človekov je vedel, da se je ta nesrečnica onesveščala bolj od sramu kakor od strahu; zato je ni pogledal. Zakaj v življenju uboge stvari so ure, ko je največja ljubezen, da je ne vidiš. Vsa Kristusova ljubezen do grešnikov je skrita v tem odvrnjenem pogledu. In znaki, ki jih je črtal na tla, niso pomenili drugega, kakor da noče povzdigniti oči proti ubogemu telesu.

Mnogo je bila pretrpela, veliko se borila sama s seboj, preden je padla. Zdaj — pred Jezusom — je v njenem srcu in mesu zavladal velik mir: o kri, ki te je teže pomiriti kakor Tiberijsko morje! Nič človeškega ni bilo Nazarečanu tuje, toda ker je bil Bog, je vedel, česar noben možki ne more vedeti: kako nepremagljiva je ženska slabost, kako se ženska v določenih urah spremeni v ubogo stvar, ki se pred nekaterimi bitji brez moči zgrudi in se plazi pred njimi. A Jezus je gledal veke in veke dalje in je videl: Najčudovitejša zmaga Sina človekovega, najnavadnejša in najbolj razširjena (tako da se ji že več ne čudimo) bo prav v tem, da bo v legijah svetih žená svoje zahteve postavil namesto teža, kar je bila prej zahtevala njih kri.

Grešnica se je oddaljila. Spet se bo vrnila; ali bolje: ni se ji treba vračati: odslej je za vedno eno z Jezusom.

Tako si je Kristus pod videzom velikanškega neuspeha ustvarjal pripadnike v najnižjih vrstah. Zbiral je skrit zaklad s temi gnusnimi srci, z izmečkom sveta. Ni mu bilo treba leskove vejice, da je odkril v teh bitjih kljub vsem vidnim bedam oni vir trpljenja in nežnosti, nad katerim je imel moč. J. Š.

Blagor čistim

6. S kakršnim se družiš, tak si.

Kakor iz treh velikih sejalnic pada v dovoljno mlado dušo ali zdravo zrno ali pa ljuljka; to so: tovarišija, čtivo in predstave v kinu ali na odru. Marsikdo bo te tri poglavitne vplive ali vso večnost blagoslavljal, marsikdo pa jih klel. Pozornosti je torej treba!

a) Tovarišija.

O vrednosti dobre tovarišije govori Sveti Duh: »Zvest prijatelj je močna bramba in kdor ga je našel, je našel zaklad. Teža zlata in srebra ni nič vredna proti ceni njegove zvestobe.« Na drugem mestu pa svari isti Sveti Duh: »Preizkusi prijatelja in naglo mu ne zaupaj!«

Nekateri tovariši so docela pokvarjeni. Vse njegovo govorjenje in vedenje kaže, kako prezira ali sovraži krepost in poštenje, strastem in najnižjim nagonom pa daje vso pravico. Takega takoj spoznaš. Beži pred njim! Sicer ti bo okužil dušo; bolna bo postala, da sama ne bo vedela, kdaj; prepozno boš uvidel, kakšno škodo ti je naredil, kaj je v tebi porušil.

Dekle! Pred pokvarjeno znanko beži ko pred kačo! Nikdar nisi dovolj daleč od nje. Odločno in za vedno pretrgaj vse stike z njo!

Zelo nevarna pa je tudi tako zvana »srednja« tovarišija. Na prvi videz ljudje iz te vrste še niso tako napačni. Spoznaš jih pa po njih načelih, kakor n. pr. »mladost je treba uživati«, »zabava ne škoduje«, »v verskih rečeh ni treba biti prenatčen«. Njih pojmi so zmedeni, zato mešajo resnico z lažjo. Večkrat sikne tudi izza njih zob podsmeh, ki peče in plaši. To so otroci teža sveta, ki mu je Jezus zaklical »Gorje!«

Slaba tovarišija preseka in pretrga prisrčen stik staršev z otroki v dobi, ko bi rodila najlepše sadove. Skoro vse, kar so starši v zvezi z drugimi domačimi leta in leta trudoma privzgojili, podere slab tovariš, izkvarjena tovarišica.

Tu ne velja izgovor, da si ni mogoče zamašiti ušes. Teža nikdo nikoli ni zahteval. Marveč: ne izzivaj nespodobnega pomenka, ne izprašuj nedostojnosti, pojdi proč! In ne boj se, da bi te preganjali. Prvih deset dni opazujejo vsakega človeka. Takrat je treba imeti pogum. Potem pa

poštenjaka spoštujejo, ker pred plemenitim značajem se v duhu vsakdo klanja, čeprav ne pokaže na zunaj tega spoštovanja. Ako so pa slabi le prenasilni, si je treba ustvariti družbo dobro mislečih. Da jih je le nekaj in se pogumno držijo, odbijajo kakor močan jez vse navale nesramnosti, posmehovanja in surovosti. Še zveri se utrudijo ob železni ograji.

Tisti tovariš zasluži tvoje spoštovanje, h kateremu boš v svojih težkih urah rad šel po resen svet. Med take pa ne spadajo bojzljivci, ki ob težavah in nasprotovanih beže od zastave in se plaho skrijejo ali pa takoj prestopijo k nasprotniku.

Vedro in veselo zastopaj dobro stvar. Pošten fant naj bo vesel, saj ima edini on pravico do pravega veselja. Poštena mladenka naj v družbi širi radost in smeh, kajti v njeni notranjosti vlada lep red in jo ogreva Sonce — Bog. S čmerikavostjo se dobri stvari dela le slaba usluga; sveto pismo nikjer ne priporoča slabovoljnosti, ampak veselost; radostno bi mu naj služili, tudi ko nas tarejo skrbi in stiske. Saj je Bog nad nami in z nami!

Tole si zapomni: Katoličan naj ne dela vtisa, kakor da si slabega storiti ne upa, ampak da neče in ne mara, ker bolj ceni krepost in pravo, trajno srečo — kakor pa bežen, vrtoglav užitek, kateremu gre za petami bridek kes in stud.

Včasi so gobavci zvončkali, da so se jim ljudje vedeli pravočasno umakniti. Tako bi naj tudi danes kvarni tovariši. Vsa poštena javnost bi naj ogorčeno žigosala in zavračala vse pohujšljivce. O njih velja Jezusov klic: »Bojte se tistih, ki morejo telo in dušo pahniti v peklo!«

b) Čtivo.

Povej mi, s kom se družiš, in ti povem, kdo si — tako pravi naš pregovor. Mišljenje in naziranje tovariša, tovarišice bo polagoma tudi tebe prevzelo. Pa prav tako se dandanes more reči: povej mi, kaj bereš, in ti povem, kakšen si. Knjiga je tovariš, dober ali pa slab, ki se te oklene, ti šepeta in govori, zdaj silno in ognjevitno, zdaj mehko in pristrčno; za teboj gre; iz omare te zopet vabi k sebi in te prosi, da jo posodiš še drugim. Morda ti poveljuje greh in strast kot največje in najlepše na zemlji. Noben tovariš tako ne preudari vsake besede, kakor je preudarcenc postavljena v knjigi. Vse so tako ubrane, da bi potegnile za seboj. Pri vsakem večjem dejanju se človek nehotе vpraša: ali tudi drugi tako delajo? In ako

je večkrat take reči bral, si misli, da ne bo tako slabo, saj se mnogokrat dogaja, ko še knjige o tem govore.

O ko bi čitatelj vselej mogel vedeti, kdo je spisal knjigo; kakšnega življenja je; kako mu je založnik morda naročil, naj tako spiše, da bodo radi kupovali, ker bo dražilo nagone, ki jih pošten človek kroti: ogorčeno bi zagnal knjigo v blato, kamor spada.

Kakor ne uživamo vsega, kar vidimo, tako tudi ne bomo vsega brali, saj je čtivo dušna hrana, krepilna ali pa zastrupljevalna. En sam stavek je zmožen človeka zelo izpriditi, ker ga ne zapusti več, ampak se je kakor klop oprijel tudi njegove domišljije in mu po njej neti strasti, njegovo voljo pa hromi. Nič ne pomaga izgovor: saj sem notranje močan. Tudi drevo je močno, pa mu črv izpodje korenine in usahne.

Bolje bi bilo, da ne znaš čitati, kakor da čitaš knjigo, ki te kvari. — Kdo je te besede zapisal? Ali katoliški duhovnik? Ne, ampak — pogan Kvintilijan.

Kdo bi ugovarjal: Pa saj bo mlad človek v življenju itak moral videti vse te umazanije; naj se torej s čtivom pripravi zanje! — Zmoten in kvaren ugovor! V življenju se zlo dejanje kaže kot zlo in ne olepšano; knjiga pa lahko še toliko podlost slika kot nekaj »naravnega«, umljivega, primernega in lepega. V kvarnem romanu pisatelj odstrani vse sence.

Od mladega človeka bi naj bila pozornost na spolnost sploh odvrnjena. Ko bo notranje dozorel, bo lahko takoj zavzel do nje pravilno stališče; zdaj pa še ne zmore lastne sodbe, marveč neopaženo in nezavestno sprejema nazore drugih, naj so izgovorjeni ali pa natisnjeni.

V začetku sedanjega stoletja je v Italiji vzbudil splošno pozornost samomor mladega kneza Pignatellija. Na večer pred poroko se je ustrelil in s tem najbrž pogljal svojo dušo na kraj večnega trpljenja, svojo nevesto in svoje domače pa v do smrtno sramoto. Kaj je bilo vzrok? Slaba knjiga. Na njegovi mizi je ležala knjiga nemškega bogotajca in brezbožnika Nietzscheja (Ničēja). Še nekaj značilnega so opazili: nesrečni knez je podobo Matere božje obrnil k steni, pred njenimi očmi se ni upal ustreliti. Uboga žrtev slabega berila!

Naj bo beseda v pohujšljivi in kvarni knjigi še tako gladko tekoča, izbrušena in lepo zveneča: strup je strup, pa če je tudi shranjen v še tako umetelni posodi. Strel iz še tako umetniško okrašene puške ne neha biti smrtonosen.

c) Kino in druge predstave.

O tem samo nekoliko.

Da prebereš pohujšljiv roman, se ti je treba riniti in preriniti skozi stotine strani. V kinu pa udobno sediš na žametu in samo gledaš. Okrog tebe je tema, morda se čuje še godba. Vsi vtisi so kar najbolj močni.

Kino je odlična iznajdba. Človeški um je zasledil čudovite božje uredbe v stvarstvu in jih je izrabil. Pa namesto, da bi s filmom služil samo dobri stvari, se večkrat dviga zoper poštenje in krepost. Mnogokrat hoče vzbujati in krepiti nedovoljene čutne mize. Mnogokrat smeši čistost; pošteno družinsko življenje slika kot nekaj zastarelega in preživelega. V kinu rad nastopa duh tega sveta, Bogu tujega ali celo sovražnega. Magdalene pred padcem se razkazujejo, ne pa po svojem spreobrnjenju. Le glej naslove in reklamo! Ali še bolje: ne glej jih!

Ako starši zvedo, da kdo kvari in pohujšuje njihove otroke, so ogorčeni. In po pravici! Ako kdo njihovemu otroku nedostojno govori ali jim kaže neprimerno sliko, so nevoljni. Istemu otroku pa dajejo denar, da gre isto reč gledat in požirat v kino. »Pridno se uči! Ako boš vse znal, gremo pa zvečer v kino,« ga vzpodbujajo.

Isto velja za predstave na odru. Lahko človeka dvigajo, boljšajo in krepe v dobrem. Lahko pa v njem rušijo, ga delajo lahkomišelnega in za življenjsko borbo s strastmi šibkega in slabotnega.

Za vsa svoja dejanja je človek odgovoren Bogu, svojemu stvarniku in gospodarju. Tudi za umetnostna dejanja. Ako kakšno delo poleg umetnostnega užitka

vzbuja tudi strast, to ni prava umetnost. Tudi v umetniku so poleg dobrih tudi slabe strani, že zaradi izvirnega greha; istotako so v gledalcu. Dobro je torej treba paziti, kakšne strune zazvene v človeku ob doživljanju slike, kipa ali gledališkega prizora. Tu ne velja izgovor, da dojemata le s stališča umetnosti. Ves človek je tedaj zraven, s svojimi dobrimi in slabimi nagnjenji in lastnostmi. Tudi tu drži Jezusovo načelo: Ako te tvoje oko pohujšuje, izderi ga in vrzi od sebe!

*

Dne 9. marca obhaja sv. Cerkev spomin sv. Franciške Rimske. Bila je poročena z Lavrencijem Poncijem, krepostnim možem iz ene najbogatejših in najbolj čislanih rimskih družin.

Nekoč so imeli goste. Gospa je poskrbela za jed in plemenit razgovor. Nenadoma je pa pogovor utihnil. Iz rok v roke je šla knjiga, spisana le v nekaj izvodih. Pravkar jo je dobil Lavrencij Poncijani v roko in jo je začel listati. Njegova žena se vstopi za njim in mu preko ram gleda v knjigo, o kateri se čuje toliko občudovanja. Pa mu jo brž mirno, pa odločno potegne iz rok in jo prav tako mirno vrže na ogenj.

Veliko razburjenje v salonu. Lavrencij prebledi, a se obvlada in molči. Saj zelo spoštuje svojo krepostno ženo.

Po pojedini mu je dejala: »Srečna sem, da sem odvrnila mnogo grehov od naših gostov. To knjigo je bil navdihnil hudič.«

Torej: ako te kaj pohujšuje: odsekaj, odstrani, vrzi proč in se varuj!

Dr. Fr. Jaklič.

Ti — naše vse!

*Ko zarja jutranja je blizo,
nebeški angeli hite
pogrinjat obhajilno mizo,
da Jezus pride k nam v srce.*

*Kako globoko se ponižaj
veseljstva Stvarnik, zvezd Vladar!
Pod malo hostijo se skrivaš,
Te prejme človek, revna stvar.*

*Tu v zlati hišici prebivaš,
Ti naš prijatelj, naše vse;
v potokih milosti razlivaš,
nas vabiš k sebi na srce.*

*Hitite k njemu vsi trpeči,
tu dušnega miru je vir;
poročstvo tu je trajni sreči,
in v raj nebeški pravi tir.*

*O Jezus, Tebi večna slava,
da v sveti hostiji živiš!
V veselju rajskem duša plava,
ko božjo jed ji podeliš.*

Iv.

Duhovna izložba za Katoliško akcijo

(Dalje.)

Maša. Iz bogoslovnih razprav in razlag v cerkvi, v šoli in drugod spoznamo, koliko je pred Bogom vredna daritev sveste maše. Iz življenja pa vidimo, koliko so verniki dejansko prepričani o tej neprecenljivi vrednosti. Za slovesnim pogrebom se v mestu večkrat pelje voz, ki je ves obložen z venci; »za pokojnikom« — tako se bere v mrtvaškem listu — »se bo darovala sv. maša zadušnica...« In pri tej eni in edini maši se večkrat »pobožni spomin« ustavi. — V počitnicah ali sicer v vročih dneh se mnogo ljudi iz mesta zateče na deželo. Med njimi se najdejo taki, ki hodijo v mestu vsak dan k sv. maši ali celo k sv. obhajilu; na počitniškem kraju pa še ob nedeljah nekateri zamujajo ali opuščajo mašo. Pri izbiranju letoviškega kraja se nič ne vprašajo: »Kako daleč je do cerkve? Kdaj je ob delavnikih maša?« — Praktičen zdravnik sporoča iz svoje 20 letne prakse: Izmed 342 družin, ki sem jih našel v revščini, jih 320 ni šlo nikoli v cerkev. Izmed 417 razuzdanih mladeničev sem jih videl jaz ali so jih videli drugi le 12 v cerkvi. Izmed 23 bankirjev, ki so bankrotirali, ni hodil niti eden k sv. maši. Izmed 25 sinov, ki so bili pokora svojih staršev, jih 24 od prvega sv. obhajila ni šlo več k maši. Izmed 40 trgovcev, ki so tudi ob nedeljah odpirali svoje trgovine, jih ni bilo niti deset v dobrem položaju. — Katoliški duh in čut se budi, če so kakor duhovniki tudi drugi verniki vedno s posebnim namenom pri sv. maši. Lepa je navada nekaterih kristjanov, da darujejo vsak mesec za sv. mašo v blagor svojim živim in mrtvim sorodnikom.

Mati. Tolikrat se sliši o hvali dobrih mater, da bi nam mogla kdaj koristiti tudi graja slabe matere, ali bolje, graja nespametne materinske ljubezni. Pred menoj v temni jetniški celici — piše jetniški duhovnik — stoji mlad mož, ki je pripadal najboljšim družabnim slojem. »Povejte mi, zakaj ste tako globoko padli?« »Gotovo je v prvi vrsti, prečastiti, to moja krivda; vendar tudi krivda moje matere.« »Vaše matere? Slučajno jo poznam. Bila je pri meni in bridko je jokala zaradi vas. Ona vas, kakor sem videl, zelo ljubi.« Jetnik se je žalostno nasmejal. »Ker že govorite o materini ljubezni, naj nekaj pripomnim.

V ječi najde človek priliko za premišljevanje. Mnogokaj sem razmišljal o svoji sicer dobri materi. S strahom je skrbela zame. Očuvala me je pred slehernim prehladom in prepihom. Vsak dan me je vprašala: »Ljubček, kaj želiš danes jesti? Ali si dobro spal?« Ko sem odrasel, se mi je zdela ta nežnost naposled zoprna. Stopil sem v svet. Prvi vihar me je podrl v prepad. Ali zdaj veste, prečastiti, zakaj je moja mati kriva mojega gorja? Prepričan sem: Prava materinska skrb je sorodna s svečeniško skrbjo...« To je tista skrb, ki je posvečena predvsem duši. Mati, ki ni obenem svečenica, ni modra žena.

Moda. Potegnimo najprej črto med mestom in deželo. »Obleka, ki v mestnem ozračju, kjer so nazori o nramnosti — žal — že precej ohlapni, ne zbuja posebne pozornosti, se prikaže na deželi skorajda kot pohujšljiva.« Ljudstvo na deželi ima pri tem — hvala Bogu — strožje nazore. Napačno, bi ravnal, kdor bi hotel ljudstvu pregnati te »staromodne« nazore. To je dediščina iz dobrih starih časov; bogastvo, ki so ga naša mesta že precej zapravila. Dejstvo je, da se zlasti deželski fantje z nedostojnimi opazkami zgledujejo nad mestno ohlapelo modo. Dušna škoda je večja nego si ženski spol misli. »Narodne noše« nekaterih mestnih gospodičen so večkrat le slabi posnemki, če niso dostojne; vendar tudi če so dostojne, morejo na dekletu iz mesta vplivati neugodno. Čuden predsodek, če kdo misli, da se sme na deželi v obleki nositi in vesti prosteje. Nasprotno je res! Izgovori na vročino in nekomodnost zlasti na deželi ne veljajo. Ti opomini zadevajo tudi otroke. Ljudstvo na deželi ne pozna za otroke večje prostosti. Selske deklice se ogibajo takih presvobodno oblečenih deklic. Posebno pozornost vzbujajo na deželi gospe in gospodične v moških krojih. Ako gre za težavne planinske poti, bi se še potrpele; ako pa se to vidi izven planinskih partij, tedaj je pogled na tako žensko neprijeten, toliko neprijetnejši, kolikor resnejši so kraji in trenutki, n. pr. v cerkvi med bogoslužnimi dejanji. Prav tako se ne spodobi, da bi kdo med službo božjo ogledoval cerkev. To naj odloži za poznejši čas. Cerkev ni muzej.

A. V. M.

Nekaj misli o starih krstnih knjigah

Tako je nanese, da sem nedavno precej natančno pregledoval neke krstne knjige: ené so se začele z l. 1584, druge z l. 1623, tretje pa z l. 1724, torej so bile prve stare nad 350, druge in tretje pa nad 200 in 300 let. Izprva nimajo take stare knjige za človeka nič kaj mikavnega na sebi: stare so, deloma strgane, po plesnobi zaudarjajo; pisava je stara, nerodna, včasih že tako obledela in zabrisana, da še s povečalnim steklom težko doženeš, kaj je hotel davni pisec prav za prav zapisati. Taka knjiga je kakor grob, v katerem so pokopana imena starodavnih, pred 200, 300 leti živečih ljudi in rodov. Ali treba je te knjige samo potrpežljivo in s preudarkom brati, pa ti to, kar se je zdelo, da je grob, nagloma oživi in ti ima toliko lepega in resničnega povedati. Naj vam napišem par stvari, ki so mi jih omenjene knjige povedale!

1. Rod za rodom ...

Tu sta n. pr. zapisana oče in mati, poročena v Gospodnjem letu 1600, ki sta imela 12 otrok. Čez 25, 30 let se je poročil na dom njun prvorojenec. Iz tega zakona zopet nov rod z osmimi, desetimi, dvanajstimi otroki. Čez nadaljnjih 25—30 let zopet tretji rod in tako dalje, vedno novi rodovi, preko l. 1700 in preko Napoleonovih vojsk in preko nedavne svetovne vojske do današnjega dne ... Pred duha pa ti stopa vedno ista slika: v vsakem rodu mlada, zdrava, krepka, cvetoča novoporočenca, polna kipečega življenja. In okoli njih — pomlad svežih, živih, veselih otrok — družinska sreča in veselje — zdrave krepke roke — veselje do dela — pridno neutrudno gospodarstvo in gospodinjstvo. Ali čas teče, leta zoré, v družini se z leti razvija bolj in bolj cvetje sinov in hčerá. In zdaj sta oče in mati prestopila višino življenja: lepota, moč, zdravje — vse se obletava, življenje se umika, v kri in srce stopa hladna jesen. Čedalje samotnejši in tišji postaja njih dom: njih razcveli limbarji in rože, njih mladi hrasti in cvetoče mlade jablane so se drug za drugim presajali z doma, stopali v službe, se vezali v zakone itd. Samo prvorojeni sin je ostal doma in pripeljal v dom, ki ga mu je oče izročil, mlado ženo. Pa zacveté zopet kakor pred 30 leti v hiši družinska pomlad: novi otroci, nov rod, vsepovsod polno smeha in joka, ljubezni in prepira, žalosti in radosti, pesmi in dolgočasja, molitve in divjih besedi, človeških slabosti in vrlin, nadležnih bolezní in prešernega zdravja, sreč in nesreč, medu in pelina. In žalostnega dne se odpró na stežaj hišna vrata in ven prinesejo v črni rakvi starega očeta in drugega ža-

lostnega dne še staro mater — pred 50, 60 leti sta bila v cvetju, v mladostni moči — in ju nesejo tja ven na božjo njivo. In mladi rod tako hitro rad pozabi vse tiste, ki so pred njim živeli v isti hiši kot edini čez in čez upravičeni domačini, ki so se pa odselili v deželo večnosti.

Tri- do štirikrat vsakih sto let se ponavlja po hišah in družinah taka pomlad. En rod — ena cvetna doba. In ko mine ena cvetna doba, stopi na plan drug rod s svojo cvetno dobo, ki pa počasi zopet odmrje in naredi prostor nadaljnjemu rodu, ki že prihaja za njim.

Ob takem dogajanju in takih mislih bi rekel stari poganski Slovenec: »Črna Morana (boginja zime in smrti) uničuje sproti vse, kar rodi zelena Vesna (boginja pomladi).« Lahko živi moderni Slovenec bo zakrožil morebiti tisto milo — otožno:

Kje so moje rožice,
pisane in bele? ...
Ah pomlad je šla od nas,
vzela jih je zima, mraz? ...

Globoko krščansko srce pa bo ob takem porajanju in ginevanju rodov obstalo pri zvezdi nepremičnici iz sv. pisma (Prid 1, 2) in iz »Hoje za Kristusom« (1. pogl. 2): »Ničemurnost in ničemurnost (bolje: praznota in praznota in vse je prazno) in vse je ničemurnost razen Boga ljubiti in Njemu edinemu služiti.« Kako kridko bi bila goljufana ženina in nevesta, če bi bila prepričana, da je poročni prstan najlepša, najsvetlejša, najbolj zlata zvezda, kar jih sije z višnjevega neba, da je znamenje največje sreče, ki je na zemlji sploh dosegljiva! Če sta vezala svoje srce samo na zunanost, na lepoto, moč in zdravje — kako naglo ju je življenje razočaralo, kako hitro je prišla grenka zavest, da »srce je prazno, sreče ni«.

O kako pusto in neznosno bi bilo na zemlji, če ne bi bilo na nebu svetlejših zvezd, kot je poročni prstan, kot je ljubezen človeka do človeka, kot je čaša sreče, ki jo naliva in nudi točajka — Zemlja, če ne bi bilo božjih, večnih dobrin, če nas Bog ne bi ljubil in če mi ne bi ljubili Boga, če človek ne bi znal in mogel delati takih del, ki so neumrljiva in za večno od duše neločljiva, — dela krščanskih kreposti, če ne bi bilo za človeka druge, prave domovine, dežele nesmrtnosti!

Blagor pa takim zakonskim, ki so jim bile v življenju zvezde vodnice — božje resnice! Takim, ki so razumeli, kaj se pravi, Boga nad vse ljubiti, nad vse zemeljske dobrine, nad lastne otroke in nad medsebojno zakonsko

ljubezen! Blagor takima dvema, ki sta bila tako modra, da sta drug drugemu pomagala do kar največje dušne lepote! In blagor jima, če sta vzgojila svoje otroke za Boga! Potem je njuna starost samo utrujenost po dolgem, težkem delu. Potem —: »pojdimo počivat; ko se zbudimo, bo zunaj že napočila večna pomlad, potem bomo vstali nebeško spremenjeni, v večni mladosti, lepoti in sreči, v čisto novi, v duhovni, nebeški ljubezni!«

2. Slabi rodovi.

Pri neki krstni knjigi mi je začelo v oči mahati, da so bile neke nezakonske matere naprej in naprej skozi več desetletij vedno istega rodbinskega imena; zdaj je bila taka nesrečnica Marina R., zdaj Ratuša (Doroteja) R., zdaj Femija (Evfemija) R. — vedno ta nesrečni R.! Ko sem opozoril na to g. Janeza, ki je zdaj gospodar teh bukev, mi je pa tole povedal: »Moj nekdanji župnik na J. mi je pravil, da je zasledoval neko zanikarno družino po krstnih, poročnih in drugih župnih knjigah za 200 let nazaj; pa se je pokazalo, da je bila ta družina že pred 200 leti in potem skozi 200 let naprej in naprej vedno zanikarna in malo vredna.«

Grozna misel! Torej nekoč, pred 200 leti, sta bila oče in mati — morebiti samo oče, morebiti samo mati —, ki sta prva zane-marjala vzgojo svojih otrok ali jih morebiti s svojim slabim zgledom prva naučila greha. In njih grehi in slabi zgledi niso z njima umrli, marveč so po njih krivdi prešli na potomce ter prišli od rodu do rodu do današnjih dni in bodo morebiti živeli naprej do sodnega dne, če rod ne bo že prej izumrl. Ali vidiš zdaj, čemu bo po osebni sodbi, ki je za vsakega človeka takoj po njegovi smrti, še posebej sodni dan in vesoljna sodba? Tudi zato, da bodo taki zanikarni starši videli, kako je njih greh po njih smrti živel še naprej in naprej, ter da bodo spoznali, kako velike kazni so vredni. Taki starši so res nekaki »očaki greha«. Včasih bi se dal kar kakile rodovnik napisati: Pijanec je imel sina Nečistnika, Nečistnik pa sina Bogokletnika, Bogokletnik pa sina Tatú, Tat pa sina Delomrzneža, Delomrznež sina Ubijalca, Ubijalec sina Oderuha, Oderuha pa sina Požrešneža, moža Vetrenjače, matere Vlačuge, ki je najsmrdljivejša nesnağa v sedmih farah na okoli. — O gorje takim patriarhom greha!

Dr. A. Zdešar C. M.

(Še pride.)

Iz vsakdanjega življenja

6. Lepota molitve.

Omejačev Tone je bil ženin. Rad se je pohvalil, da nekaj zna in ve in da ni tak, kakršen je bil Ostankov Jaka. Ko je namreč domači dušni pastir začel tipati in preiskovati po predalih Jakovega znanja, se je Jaka začel izgovarjati, prati in opravičevati, da je v šoli vedno vse znal, zdaj pa je že skoro vse pozabil, ker že od 14. leta ni imel katekizma v rokah. Ti nesrečni Jaka ti! Ali res misliš, da sta katekizem in molitev samo za otroke? Ali si se res učil samo za šolo in za dober red v spričevalu in nič za življenje? Omejačev Tone se je pa rad pobahal, da »vse zna«. Ampak tale »vse znam« je tudi nekaj zelo zelo sumljivega.

Ko je bil Tone vprašan za nekatere molitve, jih je res gladko poropotal in zdrdral kakor ura budilka zdrdra svoj jutranji klic, če jo prej naviješ. Učil se je fant molitve pač po črki, od besede do besede, pri tem pa je pozabil na glavno, na duha molitve, na njeno vzvišenost in na njeno lepoto.

Takole približno se je glasil uvod v razpravo tistega shodnega dne. Članstvo

bi bilo rado ugibalo, kdo sta ta dva ženina, Omejačev Tone in Ostankov Jaka. Gotovo bi si jih bile rade ob prvi priliki privoščile in dale na tehtnico svojega razsojanja, kakor je to že navada, ko so na vrsti oklici. In kar malo zamalo se jim je zdelo, ko so zvedele, da je Omejačevih Tonetov veliko na vsem svetu, Ostankovih Jakov pa gotovo še več, pa da imata oba tudi zadostno število enakih sestra...

»Hmm!« so pomulile nekatere svoje obraze in šobice so se nategnile v znamenje jeze in zamere.

»Malo zašli smo, ko smo pogledali za vašo radovednostjo,« je popravljal to reč voditelj in skušal besedo spraviti spet nazaj v stari tir; »o lepoti molitve smo hoteli povedati nekaj besedi. V čem bi ti videla lepoto molitve, ti, Anica Trpinova?«

Teğa vprašanja sicer nima noben katekizem. Nič za to! Saj ljudje znamo misliti in čut za lepoto nam tudi ni tako tuj. Posebno dekleta bi morala imeti dosti čuta za lepoto. No, saj ga imajo. Včasih še preveč. Nema lokrat kar prekipeva kakor vrela voda. Vrela voda prekipeva, pade

iz piskra, se zamaže in naposled razblini v nič. Ali ni podobno s čutom za lepoto? Dokler ga imamo urejenega, je vse hvale vreden, če začne prekipevati, je od lepega do grdega le en sam korak.

Dekleta torej imajo čut za lepoto. Saj skrbe, kar se da, za lepoto svoje zunanosti. Da bi pri tem le ne pozabile na svojo notranjo lepoto. Pri srcu jim mora biti lepota hiše in službe božje, lepota cerkvenega ljudskega in zborovega petja; zane-marjati tudi ne smejo lepote svojih domov in domačega vrta. O, lepota ima obsirno polje! Tudi lepota molitve je vredna vse naše pozornosti.

Anica Trpinova ni bila prazne glave. Dala nam je pojasnilo, ki je povedalo, da dekle nekaj misli in da tudi povedati zna.

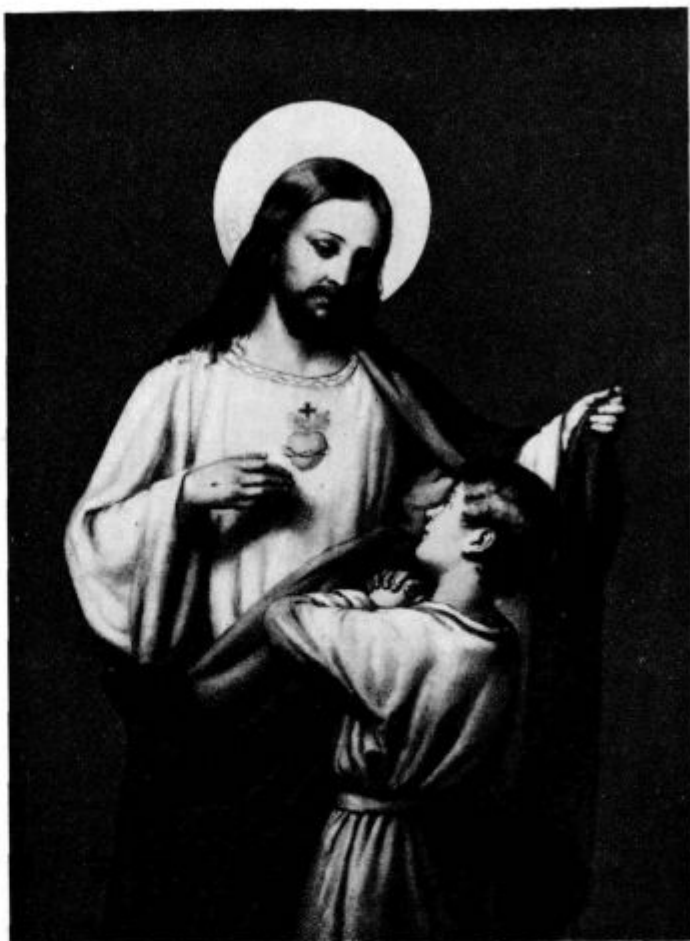
»Lepota molitve je v tem, da je molitev pogovor z Bogom.«

»Prav dobro! Vsak pogovor mora biti nekaj lepega, dostojnega, pametnega človeka vrednega. Grdi, nedostojni pogovori naj bi izginili iz človeških ust!«

Tam doli nekje se je pri tej obsodbi grdega govorjenja začul pritajen nasmeh. Če bi človek rad sumničil, bi bil vprašal, če ni prišel ta smeh iz takih ust, katerih lastnica je z eno nogo že izven družbe. Saj veste sami, da smo ljudje tudi takrat, ko smo pri shodih, in prepovedan ali samo zabranjen sad je še vedno zapeljiv in prikupljiv. Ker pa nismo nagnjeni k sumničanju, smo ostali pri začrtani poti.

Prav je, da pretehtamo vsako besedo, kadar govorimo z ljudmi, ki niso nam enaki — recimo, pri sodnji, če smo poklicani za pričo, ali z višjimi dostojanstveniki, kadar jih pozdravljamo in sprejemamo v svoji sredi. Le spomnite se, kako smo se lansko leto pripravljali na sprejem svojega škofa! Ob takih prilikah se vselej še posebej pripravimo, da je naša beseda čedna, dostojna, dobro premišljena in jasno povedana. Če smo tako skrbni v razmerju do ljudi, ali se ne bomo še bolj pripravili, ko se hočemo v molitvi pogovarjati s svojim Bogom! Ali veš še kaj povedati o lepoti molitve, Anica?«

»Tudi v tem je lepota molitve, da se med molitvijo dostojno obnašamo.«

O, presladko Srce Jezusovo...

»Prav imaš. In — in?«

»Da molimo lepo zbrano, brez vsake raztresenosti.«

»Tudi to je prav. In — in — in?«

Zdaj se je pa voda ustavila. Nič več ni prišlo na misel dobri Anici. Tudi po dvorani ni bilo čuti nobenega šepetanja, znamenje, da smo s svojo vednostjo in učenostjo pri koncu.

»Bom pa jaz še nekaj povedal. K lepoti molitve spada tudi sestava molitve. Prav na tole smo navadno premalo pozorni. Iz šole vam je še znano, kako je sestavljen »Očenaš«. Nagovor ima in sedem prošenj. In kako te prošnje zadenejo vse glavne potrebe naših src! V kratkih in pomembnih besedah. V vsej svoji skromnosti in vsakdanjosti je »Očenaš« taka umetnina, tako lepo sestavljen, da se kar vidi, da ga je učil Umetnik vseh umetnikov, sam božji Sin. Dekleta, ali ste že kdaj mislile na to?«

Vse tiho po dvorani. To mi dokazuje, da mi vsi preveč pazimo na črke pri mo-

litvi, premalo pa se pobrigamo, da bi se zatopili v misel, ki jo besede in črke izražajo. Odtod tista naša nesrečna površnost pri molitvah. In tisto vsakdanje mrmranje in mežlanje, godrnjanje in tisto prehitavanje in trud, da bi molitev hitro dokončali in šli po drugih opravilih, tisto dolgočasnost pri molitvi, ko molimo bolj le s telesom kakor pa z dušo. Ali se mar motim? Da bi se!

»Dekleta, zdaj pa še nekaj! Eno nalogo!«

Čudno so se spogledale. Nalogo! Ali smo v šolskih klopeh? Ali nismo že izven šole? Pa nalogo!

»Da, nalogo! Večidel vse imate v rokah molitvenik »Večno življenje«. Nekateri imate tudi knjižico z naslovom »Svete maše«. Če bi bilo v moji moči, bi ga dal prav vsem v roke. Zdaj pa pogledajte v teh molitvenikih, kako so ondi sestavljene cerkvene molitve. Zlasti »prošnje« (zbirne molitve) pred evangelijem, po darovanju in po sv. obhajilu. Kako se tudi sv. Cerkev skuša v teh molitvah približati Kristusovemu duhu, kako tudi tam najdete vedno primeren nagovor in času ter prazniku primerno prošnjo?

Pa še drugod to poskusite. Dela lepega in plemenitega in zabavnega več ko dovolj...«

J. Langerholc.

Stoji, stoji tam sivi samostan

(Dalje.)

Skrivnostni govor kornih knjig.

Spet je prijazno pristopil k meni prejšnji g. pater, ki mi je pred konventno sv. mašo tako blagohotno bil ponudil bogoslužni knjigi v lažje umevanje in spremljanje mašnega bogoslužja. Hvaležno sem mu jih vrnil in še prepoln ganljivih vtisov vzradoščeno dal duška svoji notranjosti:

Blažena Hema

»Prečastiti, čudoviti prizori! Kako pretresljivo zajema človeka to vaše toli veličastno koralno petje in pomenljive molitve! Potem ono globoko priklanjanje in padanje na tla, skratka vse tako vzpodbudno in zanimivo, ta vaš kor z vsemi temi velikimi, močno okovanimi kornimi knjigami vred — —«

»Želite morda katero od bližje videti?« me je ustrežljivo vprašal prijazni gospod.

»Prosim, prosim, če je le dovoljeno!« sem si zaželel.

In gospod pater je stopil v kor, si z najbližjega kornega stola naložil dve težki, v poglajen hrastov les vezani knjigi, potem pa mi je iz kora grede molče mignil, naj grem kar za njim. In podala sva se iz cerkve preko desne ladje v lepo, obširno dvorano — v zakristijo, kjer je g. pater zanimivi knjigi odložil na mizo, jima snel krepke železne zaklopce, nato pa odprl prvo knjigo deajo:

»Naš ‚psalterij‘! Iz te knjige recitiramo in prepevamo Davidove psalme. Že 2000 let so Davidovi psalmi vsakdanja molitev sv. Cerkve, a zaradi svoje globine vedno nova in neizčrpna. Poleg Davidovih psalmov so kras bogoslužni molitvi tudi mnogi slavospevi (himni in ‚cantica‘). Seveda je enake važnosti tudi druga knjiga z mnogovrstnimi napevi ali antifonami. Pravimo ji ‚antifonarij‘. Nekoliko manj jo sicer rabimo kot to prvo, toda na dan enkrat gotovo, namreč pri slovesnih večericah (vesperah), pa tudi pri ponočnem bogoslužju jo rabimo prečesto — —«

»Prosim, g. pater, kaj imate vi cistercijani tudi ponočno bogoslužje?«

»Prav za prav še ponočno. Na vse zgodaj, jutraj ob 3 smo že pokonci. Ob nedeljah in praznikih pa še prej!«

»To je pa pri vas strogo, ali ne?« me je tako zgodnji čas iznenadil.

»Kakor se vzame, gospod moj. Mislim, da je v svetu dokaj več strožjih in težjih stvari od tega našega zgodnjega bogoslužja! N. pr. nočne službe zdravnikov in bolničarjev, železniških uslužbencev, dežurnih oficirjev in vojakov! V primeri s temi službami naša rana ura pač ne bo posebna strogost. Sicer pa že od nekdanj slovi pregovor: rana ura — zlata ura. Prav je, da s prebujajočim se stvarstvom tudi človek na vse zgodaj najprej Bogu daje hvalo.«

»In kako dolgo traja vaše ponočno bogoslužje?« me je zanimalo.

»Poldrugo uro ali še kaj več. Zavisí seveda to od tega, ali svoje molitve samo recitiramo, ali pa tudi prepevamo vmes. Sploh pa mi ne mislimo na to, kako dolgo kaj traja. Nam ob našem, tako pestrem bogoslužju ta jutranji čas kar nenadoma mine! No, poglejte! Samo v kratkem vam podam potek našega ponočnega bogoslužja! Ob treh zjutraj je na naših samostanskih hodnikih čuti zamolkle zvoke korakov. Brat laik stopa skrbno od celice do celice in budi. »Hvaljen Jezus!« se glasi v sobe njegov jutranji pozdrav, njegova budnica. Ura na hodniku udari že četrť. Sedaj brat budilec krepko potegne za korni zvon, ki iz stolpa drobno udari skozi line ter zbudi vso še počivajočo prirodu. Iz celic medtem že prihajajo bele, molčeče postave. Luči v cerkvi se prižigajo, vsi menihi so se že zbrali v kor. Samostanska ura udari v drugo in korni zvon v stolpu se znova oglasi. Vsa samostanska družina z opatom na čelu sedaj pade na kolena ter z glasnim: »Ave Maria, Zdrava Marija, milostí polna — —« pozdravi božjo Mater Marijo, našo redovno in samostansko zavetnico. S tem pričnemo tako imenovani »Marijin oficij« (nočnico in hvalnico). Po približno kake pol ure sledi že »kanonični oficij!«

»Teža so pa itak dolžni opravljati vsi duhovniki, svetni in redovni!« sem g. patru migogrede segel v besedo.

»Da, vsi, dasi ne ob tem času! Dalje pa se naš meniški »kanonični« (obvezni) oficij od rimskega kanoničnega brevirja znatno razlikuje, predvsem z ozirom na večjo obsežnost, pa tudi z ozirom na razpredelitev. Mi imamo tisto najstarejšo obliko brevirja, kakor ga je že v 6. stoletju zamislil očak meništva — sveti Benedikt.«

»In večino svojega oficija najbrž prepejete, kaj ne da?«

»O, kako je veličastno, kadar v večji praznik, vobče sicer ne, v zgodnje, še temačno jutro mogočno zadonijo orgle in se po naši veliki samostanski cerkvi slovesno razlije uvodni bogoslužni klic: »Gospod, hiti mi po-

Sv. Peter

Stropna freska Jelovškova pri sv. Petru v Ljubljani

magat!« Trikrat še z novo iskreno prošnjo: »Gospod, odpri moje ustnice!« zahrepenimo po božji pomoči ter se v 3. Davidovem psalmu Bogu presrčno zahvalimo za nočni počitek in milost novega dne: »Legel sem in zaspal; in vstal sem, ker me je obudil Gospod —« In sedaj eden sobratov, oziroma če pojemo, zbor pevcov (kantorjev) v ganljivih besedah povabi ves kor k božji hvali. »Pridite, radujemo se v Bogu, pojmo Bogu, svojem Zveličarju, hitimo pred njegovo obličje s hvalnico in s psalmi ga slavimo!« Kako krasno je, ko obe strani kora v navdušeni pesmi odgovarjata zboru pevcov in se drug drugega vzpodbujamo k molitvi. Zapojemo še himno, spominjajoč se v njej praznične skrivnosti, in prično se trije noktorni ali nočnice: 6 psalmov in berilo iz sv. pisma, pa zopet 6 psalmov in berilo iz govorov katerega cerkvenih očetov, samo v tretji nočnici je namesto 6 psalmov kak krajši slavospev iz prerokov in nato homilija ali razlaga prazničnega evangelija. Sedaj se znova navadno oglasijo orgle. Oče opat sam prične slovesno hvalnico: »Tebe Boga hvalimo« in drugi nadaljujemo. Nekaj čarobnega je doživljati to globoko hvalnico, ko se luči v cerkvi in prvi svetlikajoči se jutranji žarki drug v drugega zlivajo, ko po cerkvi mogočno doni hvalnica menihov in zunaj v prirodi ra-

dostno odpeva prebujajoče se stvarstvo; vse je tedaj en sam Boga slaveči spev — — Po hvalnici: »Tebe Boga hvalimo« se oče opat poda v sredo kora ter slovesno prebere ali tudi poje praznični evangelij. Vsa samostanska družina ob koncu pritrdi: »Amen« ter globoko sklonjena počasti presv. Trojico z lepim slavospvom: »Tebi se spodobi hvala, pesem in slava — —« Oče opat odmoli še praznično molitev ter čez priklonjene postave podeli svoj očetni blagoslov — — Tako, glejte, nam kar nenadoma minejo vigilije, nočna služba božja!»

moderni redovi ne poznajo. To je bolj vaša svojina, kali?!

«To, kar danes nekateri naglašajo kot nekako našo predpravico, je prvotno bilo skupno vsem redovom. Šele, ko so si novejši redovi pričeli prevzemati posebne smotre ter z vidika teh, bi rekel, bolj »dejavnih«, aktivnih vzorov motriti duhovno življenje, je javna, skupna, slovesna služba božja pri njih vedno bolj začela stopati v ozadje. Nekateri redovi je pa sploh nimajo. Novi vek je pač prinesel svoje potrebe in spričo teh novih zahtev so ustanovitelji ali reformatorji

Beli menihi v koro pri bogoslužju (Slična)

V živo sem zaslutil veličino takega bogoslužja. Doumel sem, da je to biser, za katerega bi bilo vredno žrtvovati še kaj več kot eno ali dve zgodnji jutranji uri.

Gospod pater je obrnil sedaj nekaj listov v »antifonariju« ter mi kazaje nadaljeval:

»Za vigilijami imamo še hvalnice (l a u d e s). N. pr. na Marijino vnebovzetje, sedaj smo peli in vso osmino še recitiramo ali pojemo pri hvalnicah najprej štiri praznične psalme, slavospjev treh mladeničev v ognjeni peči, tri psalme »Hvalite Gospoda« in nato sledi ta krasna antifona: »Vzeta je v nebo Marija, radujejo se angeli in hvaleče slave Gospoda — —« V hvalnice je vpletena še himna, Zaharijev slavospjev: »Blagoslovljen Gospod Bog Izraelov« in sedaj predstojnik v imenu vseh glasno odmoli očenaš in praznično prošnjo. In tako so hvalnice končane že ob sončnem vzhodu.»

Globine sv. bogoslužja.

Pa je zares vaše nočno bogoslužje nekaj krasnega! Se mi zdi, da kaj takega drugi, bolj

nekaterih redov slovesno skupno liturgijo manj poudarjali ali pa je v svoje vodilo sploh niso sprejeli. Benediktinska nemška družina z vsemi svojimi vejami pa, ne le da ni smela preko Benediktove regule, kjer ji sv. oče Benedikt »opus Dei« — slovesno, skupno službo božjo naglašaja kot najvažnejšo med redovnimi vzori in sredstvi samoposvečenja, marveč je v benediktinski meniški družini vedno živela zavest, da kot najstarejši red v Cerкви ohranja apostolsko izročilo in duha prvih kristjanov, ki je o njih zapisal pisatelj Apostolskih del, da je njih življenje potekalo »v bratski skupnosti, v lomljenju kruha in molitvah«. Sv. liturgija kot najimennitnejša duhovnih prvin (elementov) sv. Cerkve je pa v benediktinski meniški družini naravnost notranja zahteva. Če si predstavimo zares po sv. pravilih resnobno urejen benediktinski samostan s pravim, globokim duhovnim življenjem, potem nežna, prekipevajoča ljubezen do Boga in do bližnjega

nujno potrebuje in tudišče zunanjega odraza svojem notranjemu ognju. In najde ga najpoprej in najučinkovitejev skupni, slovesni liturgiji. Če moderni redovi silo svoje duhovne ljubezni sproščajo bolj v zunanjo dejavnost, pa kontemplativni redovi jakost svoje notranjosti stavijo v službo tihega sersafskega spremstva Kristusovega, Kristusovega viteštva. In najmočnejši in najkrasnejši izraz te visoke dvorne službe Kristusu je vprav sv. liturgija, ki je zunanje javljanje češčenja božjega, in božje ljubezni —

»Prečastiti g. pater, to je že skrivnostnost, pesem sinjih gora, predokus našega nebeškega poklica. V tem torej je ona slovita kontemplacija (bogomiselnost) starih redov. Kaj ne da, vaš red je vseskozi kontemplativen?«

»Ne, niti naš niti benediktinski, če vzamete kontemplacijo v strogem pomenu besede. V zgodovini benediktinskega menišstva namreč, tako v pretekli kot sedanji, morete vsepovsod zaslediti zgovorna dejstva o njegovi aktivnosti. Vobče je znano, kako so naši samostani pokristjanjevali evropske dežele in narode kot blagovestniki sv. evangelija in kot učitelji krščanske izobrazbe s svojimi šolami, znanstvenim in umetniškim udejstvovanjem; kako so z umnim gospodarstvom (v tem slove zlasti cistercijani) dvigali ljudsko blaginjo ter z gostišči, zavetišči in bolnišnicami premnogim nudili streho zavetja in zdravilo utehe. Posegali so in še danes posegajo v skoraj vsa verska in kulturna področja. Seveda se pa zlahčni in trajni uspehi javljajo le tedaj, če vse versko-kulturno udejstvovanje čim globlje izvira — ex vita contemplata, iz globin duhovnega življenja. V globine pa vodi in globokost daje vprav skrbno in iskreno doživljajoče življenje s cerkvenim bogoslužjem. Ne naglaša zastoj sv. Benedikt tako zelo sv. liturgije, strogo zapovedujoč, naj se ji nobena stvar ne predpostavlja. Če sv. bogoslužje zares doživljamo, da prevzema vse naše bistvo, da si njega zlate nauke tudi v

*Z misijonskega potovanja prevz. gosp. škoja
dr. Gr. Rožmana
Cerkev Matere božje v slovenski župniji Waukegan,
Ill., Sev. Amerika*

*(Pred vhomom stoji sporno drevo, ki je bilo po želji nekaterih faranov
obsojeno na smrt. Prevzvišeni ga je blagoslovil in s tem je zadeva
rešena)*

vsakdanje življenje znamo ponesti in so nam v vsaki okoliščini vodilo, potem nam sv. bogoslužje zares postane neizčrpen studenec, iz katerega nam vedno znova pritekajo sveže moči za delo v naši službi, ki nam jo v samostanu določa predstojnik, v svetu pa si jo izbira kristjan s svojim poklicem —

Občudujoče sem se zazrl v izkušenega g. patra, močno radoveden, kdo bi neki bil in kak je njegov poklic. Skušal sem besede napeljati na svoj mlin.

»Prečastiti g. pater, vi nemara vršite v samostanu kako važnejšo vlogo, bržčas ste celo profesor kake visoke duhovne stroke —

Pa je tej laskavi pohvali sledil samo ponižni odgovor:

»Oh, vse življenje se nam je treba učiti in sem še vedno novinec s svojimi novinci vred —

Zaslutil sem nekoliko, toda mi še ni bilo povsem jasno. Pa je gospod pater sam prevzel besedo, hoteč svoj stavek dopolniti, a se je pri tem malo zapletel in nehote sam izdal.

»Pač lepši so tisti časi, ko se človek lahko mirno uči in druge posluša, brez tistih velikih skrbi, ki pozneje težijo človeka, zlasti predstojnika, tudi mene — priorja — —

Iznenadilo me je. Kaj, prior! Zbegano sem lovil primeren izraz, da bi se opravičil.

»Resnično, nisem slutil, prečastiti! Oprostite, prosim, da sem vas v svoji nevednosti naslavljal kar z navadnim g. patrom!«

Z lahnim, skromnim nasmehom se je malce sam iznenadeni gospod obrnil k meni:

»O, to pač ni vredno opravičila! Saj prior mora biti še bolj pater kot drugi, vsakomur

preprost sobrat, četudi je predstojnik. To vas zares naj nič ne moti!«

»Potem, prečastiti g. pater prior, če se vam res nisem nič zameril, bom vas pa kar vnaprej še nadlegoval s svojimi vprašanji!«

»Dokler vam drago — —« me je dobrodušno opogumil prijazni gospod pater prior.

Janec Ovsenik

Povest. Ferdinand Benz. — Poslovenil Janez Pucelj. — (Dalje.)

Naglo je potekel čas šolanja. Zadnje šolsko leto na gimnaziji se je bližalo koncu in prineslo Ovseniku, Zalarju, Kremenu in tovarišem tolikanj zaželjeno slovo.

V veliki dvorani zavoda je bila sklepna slavnost. Starši učencev in bližnji sorodniki so bili povabljeni. Gospodje in gospe so prišli v praznih oblekah, general Kremen v uniformi. Obe hčeri sta se oblekli v belo. Ko je izzvenela koračnica, je govoril Zalar pozdrav v stihih, ki sta jih bila skovala z Ovsenikom, pri čemer sta se močno trudila in iskala rim, da se Bogu usmili. Ne ta ne oni ni imel tiste žilice, ki ubere sama od sebe takt stihov k zvoku rime. Vendar stihovi so le bili in večina poslušalcev bi niti takih ne bila naredila. Slavica je bila vsa navdušena za »pesnika« Zalarja in ga je pozneje kar obsipala s slavospevi.

Za Zalarjem je stopil na oder velik, lepo razčesan mladenič v črni obleki. Bledo mu je bilo obličje. Videlo se mu je na očeh in čelu, da v njem ne tiči le navaden duh. Bil je Janko

Ovsenik. Njemu, kot izmed najboljših učencev, so poverili nalogo, da je govoril poslovljni govor. V dobro zastavljenih besedah, z mehkim, zvonkim glasom je slavil gimnazijo kot vir plemenite duše in srčne omike, se zahvalil učiteljem in se poslovil v imenu razreda od vseh prijateljev, znancev in dobrotnikov.

Sijajno nebo teh dni, zakaj se zrušiš tako kmalu? Zlate ure, zakaj vas ni mogoče udružiti? Zlata sreča, zakaj ne ostanesh zvesta?

Gospodična Mira je bila ponosna na Ovsenika. Bilo ji je le žal, da »fant od fare«, kakršen je Janko, tudi ne gre k vojakom v mestni polk, kakor gresta Dušan in Zalar. Kakšne sijajne nade bi ji odprlo to za plese, ki jih namerava obiskovati prihodnjo zimo. Čisto nesrečna je postajala Mira, ako je mislila na to, da hoče Ovsenik postati duhoven. »Saj je vendar škoda tega lepega človeka!« je rekla nekoč papanu, ki je pač slutil, zakaj ga je škoda.

General je nekoč obrnil pogovor na volitev poklica in Janku prigovarjal, naj bi štu-

Mar. družba v Dobu v eharisličnem letu 1935

diral jezikoslovne nauke. Pri njegovem znanju in prirojeni umetnosti, da zna učencu razjasniti tudi najtežje reči, bi ga moral ta poklic pač zadovoljiti. Janko pa se je izmikal odgovoru, češ vprav zato, ker mu ne bi bil težak, bi mu postal polagoma učiteljski poklic pust in dolgočasen. Nadeja se, da bo porabil svoj učiteljski dar izdatneje, ako bo ljudem razlagal one resnice, ki ne postanejo nikdar plehke in jih nikdar popolnoma ne razumemo.

Drugi dan so se tovariši ločili drug od drugega. Dušan in Zalar sta morala že v štirinajstih dneh k vojakom.

Janko se je vrnil spet domov v gorsko samoto, ki mu je dala toliko stalnosti in premišljenosti, da je nikdar v življenju ne pozabi.

Prihodnjo nedeljo je šel z gospodinjo in Tilko v Bukovico k maši. Sli so nalašč prej

od doma, da se jim ne bi pridružili vaščani, pa tudi da bi na pokopališču obiskali grobove svojcev, preden bi se začela služba božja.

Pod rjavim križem je ležal od spomladi sem stari ovčar Tone, ki ga je smrt rešila njegovega protina. Se dalje pri križu spredaj je bil nov kamen, ki je naznanjal smrt očeta gospe Hedvike, ki je umrl poleti. Še k nekemu grobu so šli, ki je ležal ob zidu. Trhlen in postrani je stal križec na gomili, vsi prerastli z zimzelenom, ki počiva v njej stara dekla Marjeta že deset let. Na tem grobu je gospa Hedvika jokala in roka se ji je skriv stisnila v pest. Ta, ki leži tu spodaj, ji je ugrabila otroka, prelepega otroka, ki stoji tako ponosno in plemenito poleg nje in ničesar ne ve o materi. Ona pod zverženim zimzelenom se je sramote najbolj bala in ni vedela, da bo bridkost, ki

Dekanijska skupščina fantov Mar. dr. in K. A. v Kranju (I. in II. oddelek)

Najvišji mostna svetu. (Colorado, Sev. Amerika.) Ljubljanski škof se je čezenj peljal

mora priti, gledala huje in trje, kakor bi bila prva. Z jezo v srcu je šla gospodinja proč, od nje, ki se ji je svoj čas zahvaljevala za njeno pomoč. Teže kakor kdaj poprej se ji je zazdelo breme, ki ga mora vlačiti. Ali se ga ne bo nikdar mogla otresti?

Zvonovi so ubrano zavabili iz zvonika. Staro in mlado je šlo v cerkev. Janko je šel na pevski kor. Hotel je danes peti s pevci.

Prelepo mu je poprijel mehki glas pri »Kirie«. Gospa Hedvika je prisluhnila. Kakor sladka groza ji je premrščalo vse telo. Kaj je to? Kaj je vstal iz groba? Tako mu je donela tudi »Gloria« prav lepo. Da, to je on, na novo zburjen v sinu. In sin je njen. Njegovega očeta je imela samo na skrivaj in zdaj hodi rodni sin poleg nje in ji ne reče mati. Kakšna kletev jo tlači. Molila je in jokala, ko je Jankov polni glas donel po cerkvi. Duša materina se je uprla vsem postavam in navadam. Ne, ne mara dalje nositi tega. Kaj zato, ako jo bodo zaničevali! Naj jo rajši kamenjajo, kakor da bi ostala še na dalje tuja rodnemu otroku! Ne, poteptati hoče vse ozire. Po maši bo prišla Janka za roke, prelepega Janka, podobo njegovega ubogega očeta, prišla ga bo in vsem, ki pojdejo od maše, rekla, ne, zavriskala: Sem kaj pogledite, poznate Janka Ovsenika? To je moj otrok, moj ljubi otrok, kakor je resnično Tilka moj otrok. Naj jo ženske opljujejo, naj moški še tako zaničljivo šušljajo, naj se stare ženske križajo pred njo in se je ogibljejo v velikem loku, — o blažene krivice, ki ji pripeljejo zavrženega otroka v materino naročje!

Tako so se motale Zoranki misli v glavi, da je menila, da mora ponoreti in zbežati. Dvajset let že nosi ta križ. Zdaj je njena moč pri kraju.

Beneficijat Gornik je stopil na prižnico. Bil je še zmeraj v Bukovici, ker mu rahlo zdravje ni dovoljevalo, da bi upravljal kakšno trpežnejšo župnijo. Zoranka se je spet nekoliko znašla, ko je obrnila misli na evangelij. Tiha, toda razločna je bila beseda duhovnikova. Njegove tople besede so silile vsa srca k razmišljanju.

Bil je na vrsti evangelij o farizeju in cestninarju. Kako zelo se je čutila Zoranka sorodna temu hinavcu in licercu. Kako zavisti vreden se ji je zdel grešni cestninar, ki svojo malovrednost spozna in prizna. Hudob-

Dekliška Mar. družba v Št. Gotardu

nejša in bednejša se je zadržala sama sebi, kakor neporočene matere čisto tam zadaj v zadnji klopi, ki jih vse zaničuje, ki pa smeje za roke voditi svoje otroke. V razburljivih mislih je minila služba božja. Danes ni Zoranka nič molila. O svoji spokorni misli ni mislila, da je Bogu všeč. Počasi se je hiša božja praznila. Počasi in trudno je šla gospa Hedvika iz nje. Tilka in Janko sta se sešla pri vratih. Korakala sta za materjo. Oster pogled iz Jankovih oči je prebodel ženi obraz. Fantin je imel zdaj nekaj gospodovalnega v pogledu.

»Ste bolni?« je vprašal

»Jaz? Ne, le vzduh v cerkvi mi je škodil.«

»No, sem mislil, da je krivo moje petje.«

»Niti črhneš ne prej, da boš pel!«

»To ni lepo, Janko, da si tako zapet,« se je kujala Tilka.

»No, me bosta pretepli? Kaj ni zadosti, da me slišita?«

»Ne, to ni zadosti!« se je razvnela Tilka. »Človek se ne more kar nič tako veseliti. Se začne tako nanagloma, da se človek kar ustraši.«

»No, Tilka, seveda če sem tak pevec, bom moral prihodnjic razglasiti: Jutri bo pel sve-

točno slavni tenor. Ne ustrašite se, gospoda moja!«

»Ah, zdaj se nama pa še smeje!« se je kujala Tilka še vedno. Z vsakršnimi zbadljivimi besedami, ki so streljale med Tilko in Jankom, so hitro prišli do Makoš. Zoranka se je pogrznila spet sama vase. Pred možem in Jankovim ostrim obličjem bi za vse na svetu ne mogla odgrniti začinjala od svoje duše. Kaj bi rekel Janko? Ali bi jo zasmehoval in s studom pahnil od sebe? Ali ne bi lahko rekel po pravici: Zdaj mi matere ni več treba! V otroških letih bi mi bilo matere treba! Te misli so spodmaknile tla njenemu zaletu, da bi se očitno spoznala za mater svojemu otroku.

Janko je dobil čez teden dni od župnika odlok, ki je sporočal, da je Janko Ovsenik sprejet v škofijsko semenišče kot kandidat. Student je bil vesel in z njim duhovna gospoda in prav posebno Zoranka. Janko je s tem stopil na stezo, ki naj ga popelje gori do duhovske časti. Ali mu pot ne bo prestrma in pretrnjeva? Prihodnost mora odločiti. Kaj čestokrat ga je mučila beseda Zveličarjeva: Dosti je poklicanih, toda malo izvoljenih. Ali je on izvoljen?

I Z Ž I V L J E N J A C E R K V E

79 rojstnih dni je doživel na letošnji binškošni praznik (31. maja) sedanjí poglavar svete katoliške Cerkve, papež Pij XI. (Rodil se je 31. maja 1857 v mestu Desio, nadškofije milanske.) Za binškošno nedeljo je napovedana svečana služba božja v cerkvi svetega Petra v Rimu ob navzočnosti svetega očeta, kardinalskega zbora in diplomatskih zastopnikov. — Naša voščila bodo v molitvi.

Počastitev novega kardinala. Ko se je buenos-aireski nadškof Coppello vrnil iz Rima v Argentino, so ga sprejeli z vojaškimi častmi. Vlada je poslala naproti vojno ladjo; ob dohodu so zatrobile vse sirene v pristanišču, vojaška godba je zaigrala papeško in narodno himno. Državni predsednik z vsemi višjimi uradniki je došel k sprejemu; 5000 belo oblečenih otrok je obrobilo pristanišče.

Za združenje. Leta in leta se že vrše posvetovanja in pripravljá znanstvena pot za združenje vseh razkolnih kristjanov v Cerkvi Kristusovi. Letos od 15.—18. julija bo zopet tak unionistični kongres na Velehradu. Naprošeni so predavatelji-strokovnjaki raznih evropskih narodov. Čehi bodo poslali 6 vseučiliških profesorjev. Esperantski govor bo imel kitajski misijonar dr. J. B. Kao.

Spominska plošča na grobu sv. Cirila. V spomin na 1050 letnico smrti sv. Metoda je bila v cerkvi svetega Klementa v Rimu nad

grobov svetega Cirila postavljena plošča z latinskim napisom, ki se v prevodu glasi: »Za 1050 obletnico po smrti sv. Metoda, slov. apostola, so opravili tu jubilejno pobožnost številni zastopniki Slovanov.« Ta pobožnost se je izvršila 6. aprila. Navzočih je bilo 250 v Rimu bivajočih Slovanov. Sv. mašo je daroval poljski škof Ignacij Duhowski.

Cvet katoliške Francije, ki ima svoje ognjišče v »Združenju katoliške mladine«, praznuje o binškoštih 50-letnic obstoja. V Parizu pričakujejo za to priliko do 50.000 odposlancev, ki bodo imeli na prostem službo božjo in skupno sv. obhajilo. Glavno zborovanje pa bo na stadionu »Colombes«. Na to svečanost so povabljeni zastopstva mladinskih katoliških organizacij tudi iz drugih držav. Francosko združenje ima pet oddelkov: delavski mladci, dijaška organizacija, kmečki mladeniči, katoliški neodvisni borci in mornariški naraščaj.

Ta organizacija je sončna stran Francije. Drugače je pa tam v verskem oziru zelo slabo, saj vemo, da je Francija trdnjava framasonstva. Pretežna večina poslancev in senatorjev pripada tripičnim bratom. Njih svobodomiselstvo vodi francosko ljudstvo preko socializma v komunizem. Katoličani nimajo nobene prave stranke, ki bi branila in ščitila katoliške interese. Če se francoski narod ne povrne k verskemu življenju, so mu napovedani slabi časi.

Pa le ni tako slabo na Francoskem v verskem oziru! Beremo namreč, da je samo v Parizu letos za velikonoč pristopilo 18.642 visokošolcev (akademikov) k svetemu obhajilu. (Lani 17.343.) Pri volitvah pa toliko marksistov! Čudno.

Globoko vkoreninjena je vera v ruskem narodu. Kljub vsemu pritisku, kljub vsej agitaciji za brezboštvo po shodih, kinih, radiostanicah, po šolah, knjigah in časopisju — je ostalo ljudstvo verno. To so pokazali zadnji velikonočni prazniki. Služba božja in velikonočni obredi so bili sila obiskani; prav posebno veliko je bilo zraven mladih ljudi. Listi poročajo, da je komisar Litvinov divjo gonjo proti veri in Cerkvi s posredovanjem pri Stalinu nekoliko zavrli.

Dva tisoč duš. V škofiji Agra (Indija), ki jo vodijo očetje kapucini, je selišče, ki so vsi nje prebivalci (2000) hkrati sprejeli sveti krst in postali katoličani. Po daljši pripravi se je izvršila ta izredna, za zgodovino misijonstva pomenljiva svečanost, še bolj pomenljiva pa za srečo novokrščencev.

Kdaj se je kaj takega slišalo? »Katoliško društvo za moze cele Anglije« je pred velikonočnimi prazniki pozvalo svoje člane k javni verski manifestaciji: »Vsi naj gredo k skupnemu obhajilu na veliki ponedeljek isto uro.« Določena je bila za vsako mesto, odnosno župnijo tudi cerkev, kjer so se zbrali k prejemu svetega obhajila.

Tako rešujejo in osrečujejo ljudstvo! Po zadnjih volitvah so španski marksisti, prijatelji sovjetije, pobili 51 ljudi, 194 ranili, porušili s požigi 16 cerkvá, 11 samostanov, 50 desničarskih prostornin in zbornic ter mnogo zasebnih stanovanj.

Bivši bojevniki v Lurdu. Od 1.—13. septembra t. l. bodo imeli bojevniki iz svetovne vojne romanje v Lurd. Namenjeno je vsem narodnostim. Prvič so se zbrali v Lurdu l. 1934. Takrat jih je došlo 40.000. Letos jih pričakujejo 150.000, ker ima to romanje značaj prošenjske pobožnosti za svetovni mir.

Konec borbe za versko šolo. Na Gradiščanskem (Burgenland), ki spada sedaj k avstrijski republikí, so izvojevali nov šolski zakon, ki zagotavlja na podlagi nove ustave in na podlagi konkordata obstoj verskih šol. Verske šole so priznane kot javne šole. Tudi društvo »Krščanska šola« se bori za isti cilj: Krščanskim otrokom — krščanske šole z vsemi pravicami in dolžnostmi!

Dober svet. Ljudje — zlasti mladi — ki imajo »komunizem« za nekaj moderne in ne vedo, da se postavljajo v veliko nevarnost, da pridejo ob vero in poštenost, naj bi sprejeli kot zdravilen nauk tale nasvèt: »Samo 14 dni sovjetske dežele, pa boste zdravi.« — Ta pouk

jim daje mož, ki je po februarški vstaji v Avstriji pobegnil v Rusijo, pa se je kmalu prepričal, da je ta USSR (unija sovjetskih socialističnih republik) dežela stiske, bede in strahovanja, ne pa paradiz, kakor ga slikajo zapeljani nevedneži. Spisal je tudi knjižico: »Dvakrat pobegnil« (Zweimal auf der Flucht), ki v nji opisuje ruske strahote ter žalostno stanje ruskega kmeta in delavca.

Spokorna pot. V Porenju je že stara navada, da se zberejo moške in fantje na veliki petek ponoči in romajo v skupni spokorni procesiji v večjo cerkev, kjer imajo svojo pobožnost. Letos so tako spokorno procesijo imeli tudi dunajski moške in fantje notranjega mesta. V treh skupinah so se zvrstili med molitvijo in s prižganimi svečami v rokah proti cerkvi sv. Štefana, kjer so imeli skupno sveto opravilo pod vodstvom kardinala dr. Inntzerja ob božjem grobu.

Cerkev na braniku. Kardinal Bertram in z njim školje v Nemčiji so v svojih pastirskih okrožnicah poudarili svoje stališče proti nabitranju mladine v zvezo, ki jo imenujejo »Nemško mlado ljudstvo«. V sedanjih razmerah Cerkev ne more drugega, kakor da starše na odgovornost pred Bogom opozarja in da čut odgovornosti budi in krepi. Škofovska beseda izzveneva v opomin: »Oni starši, ki svoje voljno prepuščajo svoje otroke veri protivnim organizacijam, naj vedo, da prevzamejo težko odgovornost pred Bogom nase.«

Tudi zanimivost. Danes smo veliki v statistiki (izražanje v številkah in odstotkih). V Budapešti so sešteli, da prepeva slavo Bogu na cerkvenih korih ob nedeljah in praznikih 1266 katoličanov. Mešanih zborov imajo 33, moške 3, ženskih 7; deških je več zlasti v raznih zavodih.

49 let krušni oče. (Iz južne Francije.) Naš rojak — misijonski brat Valentin — kakor so ga klicali v Berceau, (to je v rojstnem kraju sv. Vincencija) — je 4. marca odšel v večnost po plačilo za delo svojih marljivih slovenskih rok. Brat Valentin se je vsega žrtvoval v zavodu, ki vzgaja bodoče misijonarje, ter obenem delal kot pek noč in dan za sirote in onemogle starčke — ves čas, t. j. 49 let svojega redovnega poklica. Ker se je v molitvi pogosto spominjal domovine Slovenije, mu tudi »Bogoljub« postavlja s temi vrsticami skromen spomenik in ga priporoča bralcem v molitev. — Jakob Merzlikar.

Kitajski general — krščen. Nedavno je prejel zakrament sv. krsta general Tšao Míng. Svete obrede je izvršil škof van Dyk, predstojnik misijonske družbe (Scheutveld) v notranji Mongoliji. General ima 40 let. Žena in otroci so postali katoličani mesec dni poprej.

PO DOMOVINI

Naš praznik. Slovenija se pripravlja na slavnostne in praznične dneve Ciril-Methodovega jubileja. Slomšekova družina v Mariboru dela priprave, da sprejme mladino, može in fante, žene in dekleta, vse naše stanovne, in jih popelje h grobu našega Slomšeka. Vsi zbrani zastopniki pa bodo predložili svoje prošnje, da bi se pospešila beatifikacija božjega služabnika, Antona Martina Slomšeka.

Dne 21. junija gre šolska mladina, dne 28. in 29. junija pa gremo tudi mi drugi v Slomšekovo mesto. Mladina bo sklepno sv. obhajilo tega šolskega leta darovala v namen beatifikacije. V Mariboru bo pa 21. junija dopoldne imela na Glavnem trgu skupno pobožnost in molitve v isti namen; nato pa bo obhod mimo Slomšekovega groba.

Od 21. do 29. junija bo v Mariboru razstava vsega, kar spominja na Slomšeka.

28. junija bodo po veliki maši, ki bo ob osmih, odrasli sprejemali Slomšekove nauke, ki jih bodo sejali v njih srca odlični predavatelji: za može, za žene, za fante, za dekleta, za dijaštvo in za izobražence. Isti dan popoldne in na večer bo poleg cerkvenih pobožnosti: ob treh igra na prostem (»Sv. apostola«), ob osmih zvečer: oratorij »Vnebovzetje«. Ob 11ih ponoči bodo može in fantje z bakljami romali mimo Slomšekovega groba v stolnico in na Slomšekov trg, kjer bodo darovali pri polnočnici skupno sv. obhajilo za uresničenje našega skupnega hrepenenja: da bi bila podeljena Slomšku čast oltarja. Pri tej priliki bo imel cerkveni govor ljubljanski škof dr. Gr. Rožman.

Dne 29. junija bo po svetih mašah, ki se bodo darovale od treh dalje, glavno zborovanje na trgu. Ob pol desetih služba božja, nato govor lavantinskega škofa dr. I. Tomažiča. Po sklepu bo še spregovoril dr. Fr. Sušnik, nato pa krene spredv zopet proti Slomšekovemu grobu, kjer bodo zastopniki naroda izročili domačemu škofu prošnje za beatifikacijo. — Popoldne ob treh oratorij »Vnebovzetje«, zvečer ob osmih igra »Sv. apostola« na prostem.

Vsi pa iskreno ponavljajmo k Bogu molitev:

»Vsemogočni Bog, ki si nam v svojem služabniku Antonu Martinu poslal tolikega učnika in pastirja, usliši naše pobožne molitve in poveljaj ga, da bo pred vesoljno Cerkvijo prištet zveličanim!«

Beseda staršev in vzgojiteljev. V nedeljo, 3. maja, je imelo veliko zasedanje društvo »Krščanska šola«. Zborovalci so svoje zahteve oblikovali v odločne resolucije, ki so jih poslali na odločilna mesta. Med drugim za-

htevajo, da mora biti v naših šolah verski pouk osrednja moč za vzgojo značajev; da mora biti v vsaki šoli nastavljen učitelj iste vere, kakor je večina gojencev; da se mora dovoljevati ustanavljanje zasebnih šol; da se prepreči monopol učnih knjig.

Ljubljanska škofija. Za doktorja bogoslovja je bil promoviran duhovnik cistercijanskega reda p. Tomaž Kurent, ki je profesor staroslovenščine na papeškem vzhodnem zavodu v Rimu. — V kapucinskem samostanu (Krško) je umrl po 15 letni bolezni o. Herman Langershek, ki je bil v zdravih letih priljubljen spovednik, dober pridigar in skrben vodnik III. reda. — N. p. v m.! — Na Krki pri Stični je nastavljen škocijanski g. kaplan Škoda Ignacij. — Pri usm. bratih v Kandiji je umrl 10. maja frančiškanski redovnik Julij Sušnik, znani pridigar in misijonar, ki je služboval zadnja leta na Brezjah, poprej pa kot katehet v Novem mestu. Rodil se je 1. XI. 1892 v Vel. Laščah. Mir njegovi duši! — Stolni kanonik Jos. Šimenc, doslej spiritual pri uršulinkah v Škofji Loki, je začasno prevzel upraviteljstvo župnije Naklo, kjer je bil obenem z novim kaplanom Ant. Pogačnikom v nedeljo, dne 10. maja, slovesno sprejet.

Lavantinska škofija. Župnik v Breznu o. D. je prevzel župnijo Sv. Pavla pri Preboldu v Savinjski dolini.

MARIJINE DRUŽINE

Dekanijski shod fantov kongreganistov v Kranju. Vedno bolj čutimo, kako zelo potrebno je, da katoličani nastopamo skupno in organizirano. Svetost in krščanske vrline posameznega člana Cerkve morajo imeti svoj izvor v Kristusu, ki živi in deluje po sv. zakramentih v človeških srcih; toda to življenje milosti hoče razmaha v občestvu z drugimi. Družinsko krščansko skupnost v fari, v dekaniji in končno v škofiji moramo katoličani vedno bolj poživljati. K temu močno pripomorejo širše verske prireditve, ki naj zlasti fanta zajamejo in pritegnejo k delu. Saj je zlasti veren fant tisti, ki naj bo Cerkvi opora v borbi proti sodobnim nekrščanskim zmotam.

Na nedeljo po sv. Jožefu (22. marca) so imeli v Kranju svoj dekanjski shod fantje, ki se vzgajajo v kongregaciji in pod okriljem fantovskih župnijskih odsekov KA. Skromno in neopazno so potekle priprave za to skupščino, ki je bila prav tako vse veličastna v cerkvi kot na zborovanju in bo brez dvoma rodila mnogo sadov v fantovskih srcih. Do 300 fantov se je zbralo iz vseh župnij v kranjski dekaniji. Veseli smo bili teh močnih, živahnih in lepih junakov, ki so z družbenimi prapori ponosno vkorakali v farno cerkev, kjer so imeli sv. mašo z recitacijo, ljudskim petjem in skup-

nim obhajilom. Dr. J. Pogačnik je zbranim mladcem s svojo prepričevalno besedo dokazal, kako velika milost je, biti član katoliške Cerkve, obenem je pa predočil bogastvo in moč Kristusove Cerkve. Končno je govornik fantom v vabljeni luči pojasnjeval naloge in dolžnosti, katerim se noben katoliški fant, zlasti Marijin varvanec, ne more in tudi ne sme umakniti. — Kakor za bojni pohod je odmevala nato iz fantovskih grl pesem za pesmijo, vse dotlej, da so evharističnemu Prijatelju pripravili svatovski sprejem: »Pridi skleni se z menoj...« Himni »Mogočno se dvigni« in »Povsod Boža« sta nas za hip popeljali v razpoloženje, ki nas je osrečevalo ob Kongresnih dneh v Ljubljani.

Polno živahnih pobud je bilo tudi fantovsko zborovanje; saj so tu fantje sami ocenjevali svoje delo in razgrnili tudi nedostatke, ki naj bi izginili iz življenja Marijinih družin.

Referati, ki so jih na zborovanju podali gg. Anton Pogačnik, Jože Košir in J. Jamnik, so zopet vsi poudarili eno osrednjo misel: fant-kongreganist je prvi poklican v katoliške vrste, zato pa mora biti v fari vzor cerkvenega mišljenja. Sam mora biti prežet z duhom verskih resnic in z milostnimi vezmi ves vraščen v Cerkev in v Kristusa, ki v njej živi; svojo sinovsko vdanost in ljubezen mora v besedi in dejanju dokazati tako, da cerkveno delo v fari, v škofiji in v vsej katol. Cerkvi uvažuje in ga sam tudi podpira.

Z dopoldanskega zborovanja so fantje v iskreno sestavljeni brzojavki do prevzv. gospoda škofa zagotovili svojo ljubezen in zvestobo do Cerkve.

Popoldne se je izvršila v cerkvi kratka posvetitev Kristusu Kralju. Ob tej priliki je fantom spregovoril ognjevitno besedo trsteniški župnik g. dr. Arnejc. Pokazal je pravo podobo katol. fanta na Janezu Ev. Fant-kongreganist mora ves s Cerkvijo in le za Cerkev živeti, zato je pa tudi ob času preganjanja ne sme zapustiti. Kot izraz fantovske vernosti in delavnosti se je končno vršila še akademija, kjer so nastopale vse večje fantovske skupine tako s Tržiča, Kranja, Smladnika, Cerkelj, Predoselj, Trstenika in druge. Dvorana, nabito polna samih moških, je za dve uri postala prava verska šola neprisiljene in pristno-fantovske pobožnosti.

Praznično in borbeno navdušenje, ki ga je ta gorenjska verska prireditelja izžarevala po naših dobrih fantih, je poroštvo nezlomljive krščanske značajnosti našega slov. naroda. Fantovsko srce, ki najbolj zagori ob ljubezni do Marije in do Kristusa, nam govori o junaški veri, ki more tudi danes povsod zmagovati in osvajati svet za Kristusa in njegovo Cerkev.

Trata v Poljanski dolini. Sosestram v zahvalo in nadaljnjo vzpodbudo poročam o delu dekleške Marijine družbe v preteklem letu.

V jeseni smo poživile olepševalni in evharistični odsek kongregacije. Oskrbele smo: prenovitev dragocenega mašnega plašča; za veliki oltar po dve garnituri oltarnih in obhajilnih prtov; za oltar sv. Male Terezike in pa oltar božjega groba po en prt. Nakvačkale smo nekaj čipk za bratovščino sv. R. T. in 10 pal. Popravile smo cerkvena bandera. Sredstva smo dobile tako, da smo uprizorile (8. dec.) igro »Jeftejeva hči« in (25. marca) »Materinski dan«. Na praznik sv. Jožefa smo priredile razstavo mašne obleke in drugih potrebščin za cerkev. Razni dobrotniki so nam pripomogli z denarnimi prispevki in darovali platno; delale smo Božu v čast.

Naše notranje življenje je zajemalo moč in hrano v presveti Evharistiji. Evharistični odsek je skrbel dnevno za zadostilno sv. obhajilo. Prve petke zjutraj ob 5 pa opravljamo sveto uro, ker jo zvečer v četrtek moške in fantje.

Zavedamo se, da si bomo ohranile milost in srečo biti Marijini otroci in se ubranile posvetnemu duhu, ki se šopiri okrog nas, z vztrajno molitvijo in češčenjem sv. R. T.

Sestre! Prosimo za milost stanovitnosti do konca zase in za one, ki so bile sprejete v družbo Marijinih otrok v prelepem majniku.
P. V., prednica.

V Dobu smo se za praznik naših mater pripravile s tridnevnimi duhovnimi vajami, ki jih je vodil za Mar. družabnice g. dekan. Na praznik zjutraj smo v sklepnem govoru spoznale, kaj bi bil svet brez Marije, brez Marijinih cerkva, pesmi in molitev. Zahvalna pesem je bolj toplo kot kdaj privrela iz naših src za vse milosti, ki smo jih prejele tekom duhovnih vaj.

Popoldne so se pa oddolžili svojim materam v dvorani otroci z ljubeznivimi prizorčki, dekleta v skupinski deklamaciji in pevski zbor z nekaj lepimi pesmimi. G. kaplan je v svojem nagovoru primerjal krščansko mater kresu, ki sveti in izgoreva za druge in je srečna le takrat, če vidi, da so srečni njeni otroci.

V smislu KA so dekleta prav pridno na delu. Kakor vsako leto so zbirale članice misijonskega odseka prispevke za razširjenje vere in za misijonarje; razpečale so 60 misijonskih koledarjev. Časopisni odsek je poskrbel, da prihaja v vsako katoliško hišo katoliški časopis. Članice so ugotovile, da je letos 40 novih naročnikov. Za olepšavo cerkve poskrbe dekleta tako, da ima vsaka vas dodeljen svoj oltar za okrasitev. Zbiramo pa tudi prispevke za oltarje, ki bodo v spomin na

evharistični kongres prenovljeni. Ljudsko petje v cerkvi počasi prodira; vpeljano je vsako zadnjo nedeljo v mesecu, ko je skupno sv. obhajilo deklet po namenu, blagoslovljenem po sv. očetu. Nekatera dekleta pa so se odločile, da so opravile meseca aprila in maja vsako nedeljo in praznik pred sv. mašo četrturno češčenje sv. Rešnjega Telesa, v namen Slomškove beatifikacije.

8. XII. si je izvolilo več novih članic Marijo za svojo zavetnico. Prihodnji sprejem bo pa na Veliki Šmaren; priglasilo se je že več deklet.

Kamnik. Iz vrst Marijinih družabnic je smrt iztrgala članico Terezijo Jašovec. V družbi je bila od početka ustanovitve med onimi članicami, ki jih je kot prvenke sprejel v kongregacijo l. 1899 nadškof dr. A. B. Jeglič. Ves čas se je odlikovala v zvestobi do nebeške Matere Marije. Lepo pripravljena za smrt je prejela sveto popotnico in zakrament sv. maziljenja iz rok svojega voditelja.

Sv. Pavel pri Preboldu. Letos 15. avgusta bo 5 let, odkar je tukaj ustanovljena Mar. kongregacija. Res nas je mala četa, a zato skušamo me bolj zastaviti svoje moči za prosep družbe in za napredek v krščanskem življenju. Vsako drugo nedeljo v mesecu imamo skupno sv. obhajilo, popoldne pa družbeni shod. Skrbni g. voditelj nam smotreno črta pot, ki vodi po Mariji do zmage. Prvo nedeljo imamo molitveno uro, popoldne pa družbene sestanke v čitalnici Društvenega doma.

V našem Mar. vrtcu se pa že šolski mladini vliva v nežna srca ljubezen do Marije in veselje do Mar. kongregacije. Na praznik Brezmadežne je bil lep dan za Vrtčarje. Blagoslovili so jim Marijin praporček; nato smo pa imeli lepo uspelo »Akademijo«. 25. marca, na Materinski dan, je Marijin vrtec priredil dragim mamicam ganljivo proslavo.

Šentgotardska Marijina družba šteje 65 deklet, kar je za našo duhovnijo lepo število. »Bogoljuba« prihaja k nam 33 izvodov. Na glavni družbeni praznik (8. XII. 1935) je bilo sprejetih 9 novink. Tudi materinski dan je prišel pri nas v veljavo. Proslavili smo ga z igro »Skrivnostna zaroka« — pod vodstvom gđč. učit. Marije Mate. — Po 10 letnem skrbnem dušno-pastirskem delu se je od nas poslovil župnik Fr. Pfajfar. Poslovalo v cerkveni dvorani je bilo presrečno. — Nekaj dni nato smo pa dočakali novega gospoda. Med slovesnim zvonjenjem in pokanjem topičev se je zbrala pri slavoloku naša cerkvena občina, kjer se je s pozdravnimi govori poklonila navodošlemu dušnemu voditelju. Naj Bog blagoslovi vse naše skupno prizadevanje za dobrobit šentgotardske župnije!

RAZNO

Na braniku. Jugoslovanski škofje naših obmorskih pokrajin so naslovili na svoje vernike in na prizadeta oblastva okrožnico, ki v nji pozivajo na obrambo javne npravstvenosti in častitih običajev za časa kopalniške sezone.

V okrožnici beremo:

V opreki s krščansko sramežljivostjo je, da se moški in ženske skupno kopljejo in sončijo. Velik nered je, ker nimajo ločenih kabin za moške in ženske. Prava sramota je, ker se na obrežjih, kjer nimajo kabin, na istem kraju slačijo in oblačijo, kopljejo in sončijo ter šale zbijajo moški in ženske, med njimi pa otroci obojega spola. Znamenje moralne propasti je, da se kot kopalniška obleka uporabljajo kostimi, ki skoraj nič ne pokrivajo in gazijo vsak čut sramežljivosti in krščanske npravstvenosti. Nravno dekadenco (propast) dokazuje, da se v taki nedostatni opremi moški in ženske ne samo skupno kopljejo in sončijo, marveč se tudi na obali in v ladjicah neovirano kretajo, pa hodijo celo na parnike. Velik nered je, ker nimajo nikjer v naših krajih javnih kopalšč, ki bi bila določena izključno za ženske in izključno za moške. Strogo je treba obsoditi, ker se često mladina v počitniških kolonijah ne deli po spolu in se s tem odvarjajo vrata vsakovrstni razuzdanosti. Velik nered je, da se na javnih promenadnih prostorih igra nogomet ali tenis v kopalnih kostimih, in da se dopušča celo telovadba na orodju hkrati moškim in ženskam. Veliko zlo je, da se morejo ženske v moški obleki, a poleg tega v zgornjem delu telesa razgaljene, spredaj komaj s krpico pokrite, javno po trgih, parkih, obalah svobodno kretati in sprehajati. Veliko zlo je, ako nihče ne kontrolira, če so tujci v resnici zakonski vsi, ki se kot taki prijavijo in žive skupaj kot mož in žena; da nihče ne pazi na ženske, ki jih naša javnost pa tudi tujci sami označujejo kot demimondkinje (razuzdanke); da v nočnem času ostajajo v gozdcih in parkih, ki jih imajo kopalnišča, brez kakšnega nadzorstva.

Škofje nadalje sicer poudarjajo pomen tujskega prometa, toda dopustiti se ne sme, da bi pri tem trpelo dobro ime in poštenje in čast naroda.

Okrožnico so podpisali škofje šibeniški, splitski, krški, hvarski, dubrovniški, senjsko-modruški in gen. vikar kotorski.

Odločilen trenotek. V prihodnjih dneh bodo po mašniškem posvečenju novi sotrudniki stopili na delo v vinograd Gospodov. »Dobri duhovniki so« — kot pravi ljudski rek — »delo, sadin plačilo naroda, ki moli.« Drugo reklo pa ugotavlja: »Dobri duhovniki morajo biti od

Boga izprošeni.« Zahvaliti moramo torej javno vse one dobre vernike, ki slušajo opomine svete Cerkve in v pobožnih molitvah priporočajo božjemu varstvu in razsvetljenju svoje duhovnike in prosijo, da bi Veliki duhovnik, ki je Kristus, izvolil dovolj vrednih mladeničev za službo v kraljestvu božjem na zemlji.

Da se svet prenovi v Kristusu, ne odločuje toliko število duhovnikov, marveč njih svetost. To je tudi misel, ki se kakor zlata nit vije v zadnji okrožnici svetega očeta Pija XI. »o katoliškem svečeništvu«. Z resnimi besedami zahteva papež od duhovnikov vzvišenega nadnaravnega duha in brezhibnega življenja po vzoru božjega Učenika. Škofe pa opozarja na svarilo apostola Pavla: »Rok na nikogar ne polagaj prenašlo (brez preskušnje)«. (I. Tim 5, 22.) Zahteva se namreč, da vsak škof skrbno izbira in skrbi za temeljito srčno in umsko izobrazbo bodočih duhovnikov.

Vernike pa poziva sveti oče s poudarkom, naj molijo za duhovnike. Takole pravi: »Prosimo Boga, da nam pošlje svetih duhovnikov. Če jih imamo, bo vse drugo prišlo; če jih nimamo, tudi vse drugo nič ne pomaže.«

Stara navada je že, da verniki molijo za duhovnike zlasti kvatrne dni in na veliki petek. Zadnji čas je pa nastalo med katoliškimi narodi novo, lepo, res apostolsko dejanje, katero sveti oče z vsem srcem blagoslavlja. To dejanje je v tem, da verniki (stari ali mladi, zdravi ali bolni, bogati ali revni) vsako soboto po prvem petku v mesecu darujejo sveto obhajilo, vse molitve in dela, vse veselje in trpljenje po rokah Marijinih, ki je posredovalka milosti, božjemu Zveličarju za posvečenje vseh duhovnikov in duhovskih kandidatov vsega sveta. To je tako imenovano »duhovska sobota«, ki naj čimdalje tesneje poveže škofe, duhovnike in ljudstvo v skupno božjo družino in v trdno, krepko cerkveno vzajemnost!

Duhovne vaje. Zaprte duhovne vaje za učiteljice in uradnice bodo v Lichtenturnovem zavodu v Ljubljani od 14. julija do 18. julija zjutraj. Za dekleta od 13. avgusta zvečer do 17. avgusta zjutraj. — Vršile se bodo že v novozgrajenem »Domu Device Mogočne«. Oskrbnina za vse dni 100 Din. Prijavite se na naslov: Predstojništvo Lichtenturnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg 8.

Ali veste, da imajo Marijine družbe svojo pisarno v Ljubljani, Ljudski dom, Streliška ulica 12. Tam dobite vse družbene potrebščine za sprejem: svetinje, trakove, diplome ali sprejemnice in družbene knjige.

Danes posebno priporočamo:

1. **Vodnik marijanski** — navodilo gg. voditeljem za pravilno vodstvo Mar. družb (Din 24.—).

2. **Rdeči površnik** — nova igra za dekleta (Din 6.—).

V Slavini pri Postojni so položili k počitku telesne ostanke ondi umrlega župnika in d. svetnika goriške nadškofije Luka Smolnikarja. Pokojni bivši urednik »Domoljuba« se je na vso moč trudil, da se je dvignila ob Kopitarjevi ulici v Ljubljani veličastna stavba »Jugoslov. tiskarne«, kjer majo ognjišče »Bogoljub«, dnevnika »Slovenec«, »Slovenski dom«, tednik »Domoljub« in še mnogo drugih listov. »Slov. krščanska socialna zveza« (sodanja »Prosvetna zveza«) je imela v rajnem prosvetnem delavcu poleg pok. dr. Kreka glavno oporo in veččega predavatelja. Poleg tega je pa žrtvoval veliko truda, dela in časa »Društvo za katoliške delavke« v Ljubljani.

Veličasten pogreb v Slavini je pričal, da si je s svojim neumornim delom tudi na kraških tleh zagotovil hvaležnost dobrega ljudstva. R. i. p.! — V južni Ameriki blizu mesta Lime (Peru) je utonil slovenski bogoslovec Ladislav Milharčič, ki se je kot salezijanski gojenec pripravljal za misijonski poklic. Poprej je bil gojenec ljubljanskega Marijanišča in navdušen kongreganist. Doma je bil iz Hrušice pri Postojni. Počivaj v miru!

Na sv. Marka dan je pobrala smrt mladega bogoslovca Pavleta Stanonika. Ves vesel je šel na velikonočne počitnice na Breznico v škofjeloški župniji. Veliki teden je še pomagal pri bogoslužnih obredih, 14 dni nato so mu že tovariši zapeli nagrobnico. »O globočina bogastva in modrosti in vednosti božje! Kako nedoumljive so njegove sodbe in neizsledna njegova pota!« (Rimlj 11, 33.)

K NAŠIM SLIKAM

Blažena Hema. Slika Avg. Veiderja. Blažena Hema je bila slovenska koroška grofica. Umrla je 29. jun. 1045; pokopana je v kripti slavne stolnice na Krki na Koroškem.

IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI

1876—1936. Svoj 60-letni jubilej krščanske dobrotelčnosti in ljubezni je praznovala ljubljanska stolna konferenca sv. Vincencija v dneh 24. do 26. aprila s cerkvenimi in izven-cerkvenimi prireditvami. Pa je prav, da včasih tudi tiha karitativna združenja stopijo na plan, da opozore na to panogo krščanskega udejstvovanja tudi one vernike, ki vse to, kar označuje beseda »Karitas«, kaj radi prepuščajo drugim, dasi mora biti »Karitas« oznaka vsakega vernika, ki hoče biti pravi katoliški kristjan. Iz konferenčnih poročil izvemo, da

je samo ta (stolna) konferenca zadnjih 10 let razdelila med siromašne nič manj ko 327.724 Din. Od l. 1926 pa do 1935 so vse konference darovale za olajšanje bede in vzgojo sirot 18 milijonov 250.474 Din. Koliko utehe, koliko tolažbe, koliko olajšane bede, koliko zaslužnja pri Bogu je izraženeža v teh številkah! Koliko je pa konferenca po svojih delovnih članih pri tedenskih obiskih moralno vplivala na bednostnike, sirote in bolestne reveže, se s številkami ne da izraziti!

Največji dobrotniki v krogu Vincencijevih konferenc so člani, ki stalno prispevajo podporo. Takih članov naj bi ob tem jubileju pristopilo čim več. Konferenca ima svoje prostore v Križankah, Napoleonov trg 1. Tu pri predsedniku, priorju V. Učaku, dobivajo pojasnila dobrotniki in siromaki.

Danes je v Sloveniji 38 Vincencijevih konferenc; posebej kot samostojno društvo pa skrbi za vzgojo in odrejo sirotnih dečkov »Skojijsko društvo za varstvo sirot«, ki vzdržuje svoje sirotišče v št. Vidu nad Ljubljano in oskrbuje na leto do 50 dečkov. Glavni dom za vzgojo sirot v okviru Vincencijevih konferenc je pa ljubljanski zavod Marijanišče z osnovno šolo in s konviktom za srednješolce.

Vse se naglo spreminja: državne oblike in sistemi se menjavajo; napredek v znanosti, zdravstvu, stavbarstvu, obrti je odpravil mnogo prejšnjih nedostatkov, je omejil bolezni, olajšal bremena, ustvaril številne poprej nezane udobnosti. Eneža pa ni in ne bo odpravil: revščine in bede. Zato bodo pa Vincencijeve konference vedno potrebne in sodobne. Tako nekako je poudarjal predsednik Vinc. konferenc ravnatelj dr. Mirko Božič, v svojem slavnostnem nagovoru pri karitativni akademiji 25. IV. v Ljubljani. Pozdravljeni vsi, ki se bodo pridružili Vincencijevim bratom! Vaše delo bo blažoslovljeno.

DOBRE KNJIGE

Slava sveti hostij. M. Elizabeta O. S. Urs. V globine evharističnega srca Jezusovega naj nas popelje ta zbirka v obletnici nepozabnega Evharističnega kongresa v Ljubljani. Vez. 22 Din, broš. 15 Din. Zbirka obsega 86 evharističnih pesmi, pravih, izbranih pesniških cvetk. Knjiga je primerana za premišljevalno molitev; skladatelji imajo tu celo zakladnico umotvorov, ki naj jih oblečejo v glasbeno opremo. Vsem pa, ki ob godovih in podobnih prilikah iščejo primernih daril, naj sežejo po zbirki »Slava sveti hostiji«!

Tebe, Boga, hvalimo. Zahvalna pesem, »Hvala večnemu Bogu«, je pripravna za ljudsko petje. Liturgično bolj pravilno pa je, da se besedilo hvalnice ujema z zahvalno molitvijo, ki jo opravlja pred oltarjem duhovnik. V ta namen in za slovesnejše prilike ter za bolj izvežbane cerkvene zборе je uglasbil stolni dekan dr. Fr. Kimovec »Te Deum« na slovensko besedilo. Tudi ta njegova skladba ima nekaj svojevrstnega, prikupljivega, domačnostnega. Kjerkoli jo bodo pravilno izvajali, bo napravila mogočen vtis. — Cena 4 Din.

I. slovenski izseljenski kongres v Ljubljani. Rafaelova družba je oskrbela ponatis poročil in govorov s kongresa, ki je bil 1. julija 1935 v Ljubljani. Iz knjižice je razvidno, kako veliko narodno delo podpira vsakega, kdor se zavzema za Družbo sv. Rafaela. Članarina letno samo 10 D.

ODGOVORI.

N. G. L. Sv. Peter: »Pri spovedi mislim, da se obtožim vsega, kar mi očita vest in sem potem mirna komaj tri do štiri dni. Nadlegujejo me skušnjave zoper 6. božjo zapoved in v neki brezskrbnosti mislim, da nimam moči, ki bi z njo premagala skušnjave takoj, in se pomudim trenutno v njih; potem se mi vsiljujejo misli, da je bilo vse greh zoper sv. čistost, in ne čutim nagnjenja do sv. obhajila.«

Odg.: Namesto brezskrbnosti bi bili najbrž morali reči: malodušnost ali pa celo skrupulantnost. Zato smo prepričani, da se ne pomudite prostovoljno, temveč je vse to šele druga stopnja skušnjave, ko se človeku samoposebi, naravno zbuja ugodje, kar še ni greh. Ta nastopi šele na tretji stopnji, ko se človek prepovedanega oklene z vso dušo in s tem zares privoli v greh.

M. D. Vaša vprašanja, med njimi glavno: »Kako je treba pri spovedi govoriti, da bo obtožba pravilna in popolna?« — bi takole rešili:

Vaše težave izvirajo nekoliko iz nepoučenosti o tem, kdaj se kdo smrtno pregreši, nekoliko pa iz nepotrebne boječnosti, kar je pač delo satanova, ki hoče človeku-grešniku zagreniti spovedovanje, pa ga včasih zavede celo do nekake kljubovalnosti proti božjemu usmiljenju. Svetujemo, da prebirate večkrat katekizmov vprašanja in jasne odgovore. Vpr. 295: Kdo stori greh? Greh stori, kdor vedoma in radovoljno stori kaj zoper božjo voljo. — Vpr. 297: Kdaj človek greši v mislih? V mislih človek greši, če se radovoljno pomudi v takih mislih, ki so nevarne, da bi želel grešiti;

če greh, na katerega misli, želi storiti ali sklene, da ga bo storil;

če v mislih greh odobrava in se ga veseli.

(Dokler se človek ne spomni, da je misel nevarna in ga vest ne svari, se duša ne omadežuje.)

Vpr. 299: Kdo stori smrtni greh? Smrtni greh stori, kdor stori kaj zoper božjo voljo v važni stvari, in sicer tako, da greh jasno spozna in popolnoma privoli vanj.

Radi nepoučenosti imajo nekateri malenkostne stvari za smrtno grehe. V tem primeru se jih morajo kot take obtožiti; če bi jih zamolčevali, bi zapadli v isto nesrečo, kakor če bi se ne obtožili resnično smrtnih grehov.

Kako naj se grehov obtožimo? Katekizem odgovarja:

Grehov se moramo spovedati odkritosrčno, kakor spoznamo, da smo krivi pred Bogom.

Vznemirja Vas, pravite, ker mislite, da morate greh tako rekoč naslikati pri spovedi. Naj bo povedano Vam in drugim: Spoved ni mesnica. Spoved bo natančna, če se obtožiš smrtnih grehov s spodbnimi besedami tako, da spovednik spozna v rsto in število grehov. Ako bi se kdo spovedoval takole: »Sem kaj vzel, sem grešil zoper tretjo in šesto božjo zapoved, sem kaj napačnega mislil, govoril« — bi bila to presplošna obtožba, ki ne zadostuje. Spovednik bi ne dobil zadostnega vpogleda v njegovo dušno stanje. Vzemimo samo VI. zapoved. Tu je grešnosti vse polno: nekateri so se radovoljno mudili v premišljevanju nečistih reči, morda so se pridružile tudi želje (v kateri smeri?). Če je kdo zabredel v grešna nečista dejanja, treba povedati, če na sebi, na drugih, z

drugo osebo (morda celo zakonsko), če v sorodstvu, če po zaobljubi čistosti, devišta i. dr.

Pojdite kar brez skrbi k spovedi; nihče Vas ne more in ne sme siliti, da k določenemu spovedniku. V Vaših slabostih ni nič takega, da bi bila zapreka za odvezo; glavno je, da se kesate. Treba bo samo popraviti, če kaj spovedi ni bilo veljavnih. Stvari, ki jih omenjate na koncu pisma, so ničevne in se ne brigajte zanje.

Ali je kaj vredno škropljenje z blagoslovljeno vodo, ko nekateri pritisnejo en ali dva prsta na rob kropilnika nato pa napravijo tri pike na čelo, usta in prsi?

Kolikokrat smo že šibali malomarnost površnih vernikov, ki nehotе smešijo ta lepi verski obred, znamenje svetega križa. V tem oziru je posebno v mestih nastala velika površnost, saj jih ni 5%, ki bi se dostojno in liturgično pravilno prekrizali zlasti v cerkvi. Ali naj tri pike nadomeste križ? Nekateri hočejo posnemati latinski križ, ki se napravi tako, da se s sredincem desne roke potegne dolga črta od čela na prsi, nato pa prečna črta od leve na desno ramo. Toda namesto tega napravijo vijugasto črto, ki je podobna streli, ne pa križu.

In če še vprašamo, koliko jih je neki, ki bi medtem, ko delajo križ, pravilno izgovarjali tudi besedilo? O, kako smo površni! Res bi skoraj pritrldili onim, ki pravijo, da je prekrizevanje (dobro ali slabo) merilo, po katerem bi mogli presoditi, koliko je vredno krščanstvo kakšnega človeka.

Neimenovan: Ali je spoved veljavna, ako zjutraj ali že prejšnji dan izprašam vest, obžalujem grehe in storim trdni sklep, k spovedi pa grem

popoldne z istim kesanjem in trdnim sklepom, kakor zjutraj ali prejšnji dan?

Nujno potrebno je, da spokornik kesanje obudi vsaj pred sv. odvezo. Dobro pa je, da ga obudi že pred spovedjo; drugače se utegne zgoditi da v onem malem času, ko mašnik moli molitev pred odvezo, ne obudi kesanja.

Kes, obujen pred spovedjo, pa mora trajati naprej do spovedi, kar se kaže v tem, da imamo voljo iti k spovedi, da več molimo, da se ogibljemo grešne priloznosti i. dr. Kdor bi iznova smrtno grešil, kaže, da je kesanje preklal.

PROŠNJE IN ZAHVALE

J. F. se zahvaljuje Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu P. in sv. Judu Tadeju za uslišano prošnjo v važni in kritični zadevi. — Zahvaljujem se za uslišano prošnjo sv. Jožefu in Materi božji. M. L. J. — M. F. se priporoča Mariji Pom., sv. Tereziji D. J. in sv. Tadeju za ozdravljenje bolne nože. Priporoča se tudi dobrim vernikom v molitev, kar bo vračala s svoj molitvijo. — Neimenovana se priporoča sv. Tadeju, sv. Antonu P. in sv. Janezu Bosku s prošnjo, da bi se rešila njena družina in njen mož spreobrnil. Prosi tudi, da bi se je ređovne osebe in dobri verniki spominjali v molitvi. K. M. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Antonu P., sv. Jožefu, sv. Janezu Bosku in b. služ. Slomšku, da bi brat srečno prestal izpit in se posvetil duhovskemu stanu.

Moda je plesen kulture.

Zaveznike si volimo, prijatelje pošilja Bog. Zabava je igrača; pravo veselje je resno.

Odpustki za junij 1936

1. Ponedeljek. Bl. Feliks. P. o. istim kakor 13. dan.

2. Torek. Bl. Humilijana. P. o. istim kakor 13. dan.

3. Sreda, prva v mesecu. Bl. Andrej Hispelski. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 13. dan.

4. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. članom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župnijski cerkvi.

5. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) članom br. presv. Srca Jezusovega; c) članom presv. R. Telesa kakor včeraj.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake nabožne vaje na čast brezmadežni Materi b., da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

7. Nedelja, prva v mesecu. Presv. Trojica. Članom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) članom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

11. Četrtek. Presv. Rešnje Telo. Sv. Barnaba. P. o. pod navadnimi pogoji vsem, ki se udeležijo slovesne procesije s sv. R. Telesom. — P. o.: a) članom br. presv. R. Telesa danes ali v osmini pod pogoji kakor 4. dan; b) članom br. za uboge duše v vicah; c) članom br. sv. Družine; d) vsem, ki prejmejo sv. zakramente in obiščejo cerkev, v kateri je ustanovljena rožnovenska br.; e) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o. Dalje p. o.

članom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

13. Sobota. Sv. Anton Pad. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župnijski cerkvi, kjer ni redovne.

17. Sreda. Sv. Pavel Buralis. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

19. Petek. Presv. Srce Jezusovo. P. o.: a) vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik presv. Srca Jez. pod navadnimi pogoji; b) članom br. presv. Srca Jez. danes ali prihodno nedeljo; c) članom apostolstva molitve; d) članom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) članom br. presv. R. Telesa kakor 4. dan; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

20. Sobota. Bl. Mihelina. P. o. istim kakor 13. dan.

21. Nedelja. Sv. Alojzij. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, obiščejo oltar, kjer se ta praznik obhaja, in molijo po namenu sv. očeta.

24. Sreda. Sv. Janez Krstnik. P. o.: a) članom br. sv. R. Telesa, kakor 4. dan; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) članom br. preč. Srca Marijinega; d) članom družbe treznosti; e) istim kakor 13. dan.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sveti rožni venec.

29. Ponedeljek. Sv. Peter in Pavel. P. o.: a) članom br. presv. R. Telesa kakor 4. dan; b) članom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) članom bratovščine za uboge duše v vicah danes ali v osmini; e) članom družbe sv. Petra Klaverja kakor 11. dan; f) istim kakor 13. dan. — Tretjerednikom v. o.

20 Aspirin-tablet-20 dinarjev,
potentakem stane
1 Aspirin-tableta samo 1 dinar.
Varujte se patvorbe
in pazite na Bayer-jev križ

Prehladi
reuma
bolečine
gripa
ASPIRIN

Oglaš. in registr. pod št. št. 1902 od 11 XII 1936.

Slovenski dom

je naš ceneni popoldnevnik. Izhaja vsak delavnik ob 12 in stane mesečno samo 12 dinarjev. Pišite na dopisnici upravi »Slovenskega doma« v Ljubljano, naj Vam pošlje nekaj številčk lista na ogled.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
(v lastni palači)

obrestuje hranilne vloge po
najugodnejši obrestni meri.

Nove vloge

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 3%.

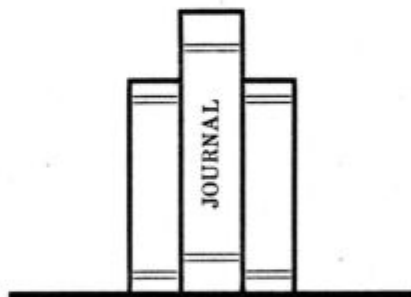
Nova igra za dekliške Mar. družbe! Pravkar je izšla v omejenem številu (le 200 izvodov) v založbi pisarne Mar. družb v Ljubljani, Strelška ulica 12, igra »Rdeči površnik«. Izvod Din 6.—.

Šmarnice: **Marijina božja pota** v Evropi. Ze tretjo knjigo je napolnil svetnik Josip Lavtizar (župnik: Rateče—Planica) z opisi Marijinih božjih poti, ki so prepleteni s primernimi mislimi in nauki za majniško pobožnost. Mnogo opisanih krajev in svetišč je pisatelj tudi sam obiskal, da je mogel točno zabeležiti zgodovinske podatke.

Kar namerava častitljivi g. pisatelj doseči: utrditi med Slovenci presrčno ljubezen in trdno zaupanje do nebeške Matere, to se mu bo gotovo posrečilo. Knjiga je dobrodošla. Dobi se pri g. pisatelju in po naših knjigarnah. Cena Din 35.—.

V vsako hišo „Bogoljuba“!

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

ZDRAVJE

s pomočjo zdravilnih svojstev raznih zelišč se dobi, ako se uživa „**HERSAN ČAJ**“ mešanica posebnih zdravilnih zelišč po sestavi zdravnika R. W. Pearsona, šef-zdravnika v Bengaliji (Angleška Indija). — Po večletnih izkušnjah je neovrgljivo dokazana velika vrednost „**HERSAN ČAJA**“ in to z nedvomnim uspehom pri obolenjih za radi poapnenja žil, pritiska krvi, pri ženskih boleznih, pri menstruaciji (menjanju mesečnega perila), migreni, revmatizmu, obolenju obisti, jeter, motnjah v želodcu, zastrupljenju, zapeki, protinu (gihtu), črevesnih boleznih, hemoroidih, zgagi in pri čezmernem odebelenju. — „**Hersan čaj**“ se dobiva v vseh lekarnah. Poučno knjižico in vzorec Vam pošlje zastoj:

Reg. S. št. 14001 1935.

„**RADIOSAN**“, Zagreb,
Dukljaninova 1.

Razsodite sami!

Mnogokratno povečano

Na levi okorna, ostro-
roba zmes navadne
zobne kreme, na desni
fina, skrbno zmleta zmes
Sargovega Kalodonta.

Ako pomislite, koliko morajo zdržati zobje s čiščenjem ne samo v enem letu, temveč v vsem življenju, tedaj ne boste več odlašali da uporabljate vedno Sargov Kalodont. Kajti pri Sargovem Kalodontu veste: izredno fina sestavina polira zobno sklenino zares prizanesljivo. Neštetokrat preizkušeni sulforicinoleat, ki ga v naši državi vsebuje edino Sargov Kalodont, odpravi in prepreči nevarni zobni kamen, ki je vzrok tolikih velikih zobnih bolečin.

- * **Pozor! Poskusite enkrat novo ustno vodo Kalodont. Koncentrirana sestavina, zelo varčna v uporabi, razkužuje in ugodno osvežuje.**

SARGOV

KALODONT

**PROTI
ZOBNEMU
KAMNU**

DOMAČI IZDELEK